

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIV^e KAMER

A R R E S T

**nr. 242.046 van 2 juli 2018
in de zaak A. 224.461/XIV-37.631**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Iris Exelmans
 kantoor houdend te 3290 Diest
 Schellekensberg 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de POLITIEZONE 5361 BERLAAR-NIJLEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ann Coolsaet
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Arthur Goemaerelei 69
 bij wie woonplaats wordt gekozen
 die woonplaats kiest bij

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 17 januari 2018, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het politiecollege van de politiezone 5361 Berlaar-Nijlen van 17 november 2017, waarbij aan verzoekster als tuchtsanctie het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 mei 2018.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Karine Turkry, die loco advocaat Iris Exelmans verschijnt voor verzoeker, en advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster was inspecteur van politie bij de politiezone PZ 5361 Berlaar-Nijlen.

3.2. Op 10 april 2017 beslist het politiecollege om een inleidend verslag op te stellen met daarin een voorstel van zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege. In dat verslag wordt een uiteenzetting gegeven van de feiten, omstandigheden en gevolgen, van de datum van kennisneming van de feiten en van het vaststaan, de kwalificatie en de toerekening van de feiten. Tevens bevat het een voorstel tot zware tuchtstraf, meer bepaald de zware tuchtstraf van “het ontslag van ambtswege” en wordt gewezen op het recht van verdediging.

3.3. Op 21 juni 2017 stelt de hogere tuchtoverheid voor verzoekster de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege op te leggen. Inzake de initieel in het inleidend verslag aan verzoekster ten laste gelegde feiten betreffende het niet-bewaren van het dienstwapen in de wapenkast overeenkomstig de voorschriften ter zake (feit 2.1.1.D uit het inleidend verslag) wordt in het voorstel vastgesteld dat die feiten niet vaststaan en verzoekster niet kunnen worden toegerekend op basis van het verslag van het voorafgaand onderzoek.

3.4. Tegen dat voorstel dient verzoekster op 28 juni 2017 een verzoek tot heroverweging in bij de Tuchtraad.

3.5. Op 28 september 2017 verzoekt de voorzitter van het politiecollege de procureur des Konings advies te willen verlenen in toepassing van artikel 24 van de wet van 13 mei 1999 1999 'houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten' (hierna: de tuchtwet).

De procureur des Konings geeft dezelfde dag advies.

3.6. In zijn definitief advies van 24 oktober 2017 ziet de Tuchtraad de aan verzoekster ten laste gelegde feiten als volgt:

“5.2 Tenlastelegging

Op basis van het dossier oordeelt de Tuchtraad dat aan verzoekster door de tuchtoverheid de volgende tuchtvergrijpen worden ten laste gelegd:

De volgende handelingen maken een tekortkoming uit aan de beroepsplichten en zijn van dien aard de waardigheid van het ambt in het gedrang te brengen:

1.A. het niet tijdig afwerken van een PV (PV [XXX]) hoewel deze opdracht meermaals in herinnering werd gebracht;

1.B. ongepaste en onrespectvolle houding en uitlatingen t.a.v. haar hiërarchische overste HINP [V.] op 12 en 13 oktober 2016;

1.C. ongepaste en onrespectvolle uitlatingen over en/of ten aanzien van collega's die bedreigend kunnen overkomen;

1.D. het niet bewaren van het dienstwapen in de wapenkast overeenkomstig de voorschriften inzake;

2. het niet naleven van de ambtsplichten en richtlijnen m.b.t. een interventie op 23 november 2016.”

Na zijn onderzoek adviseert de Tuchtraad:

“- dat het feit sub 2.7.1.D terecht niet werd toegerekend aan de verzoekster; dat er geen tuchtstraf meer kan worden opgelegd voor de tenlastelegging sub 2.1.2. met betrekking tot het niet naleven van de ambtsplichten en richtlijnen m.b.t. een interventie op 23 november 2016 gelet op het niet naleven van de substantiële vereiste van het verplichte advies van de procureur des Konings;

- dat het feit van 2.1.1.C zoals uiteengezet onder de hoofding "interventie met inspecteur [H.C.]" niet bewezen is gebleven;

- de ten laste gelegde feiten sub 2.1.1.A, 2.1.1.B en 2.1.1.C doch enkel het feit onder de hoofding "eierdoosje" d.d. 17 oktober 2016 bewezen zijn en aan verzoekster dienen te worden toegerekend;

- dat die feiten een tuchtinbreuk uitmaken in de zin van art. 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten;

- dat de door de hogere tuchtoverheid voorgestelde zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege een gepaste straf is voor de bewezen gebleven tuchtinbreuken.”

3.7. De hogere tuchtoverheid legt op 12 november 2017 aan verzoekster de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege op.

Deze beslissing steunt op de volgende motivering:

“2. Uiteenzetting van de feiten, omstandigheden en gevolgen

2.1 Uiteenzetting van de feiten en omstandigheden

2.1.1 Feiten i.v.m. het voorval van 13 oktober 2016, de uitlatingen daarover op 23 november 2016 en de op 2 december 2016 vastgestelde afwezigheid van het dienstwapen in de wapenkast

Op 2 december 2016 ontvangen wij van commissarissen [B.G.] en [R.L.] een verslag [...] met volgende inhoud:

‘Op 02/12/2016 ontvangen wij commissaris [B.G.] van een collega een interne mail betreffende een verontrustende gemoedssituatie van INP XXXX.

Op 13/10/2016 werd INP XXXX door HINP [N.V.] gevraagd om een achterstallig proces-verbaal dringend af te werken. Hierdoor voelde INP XXXX zich in het nauw gedreven en deden er zich een aantal feiten voor. Inzake deze feiten ontvingen wij mails van collega's die getuige waren en werd er een verslag aan de korpschef opgesteld [...].

Op 23/11/2016 had INP XXXX dienst interventie met een collega en ze deed haar verhaal van het incident met HINP [N.V.] d.d. 13/10/2016. INP XXXX vertelde aan haar collega dat ze toen, op 13/10/2016, naar huis wilde vertrekken, maar dat ze niet in staat was om met haar voertuig naar huis te rijden. Ze zei dat als ze in haar voertuig zou gestapt zijn, ze tegen een boom of in het kanaal zou zijn gereden. Dit allemaal omdat HINP [N.V.] haar zo ver had gedreven.

Ze zou bovendien nog gezegd hebben dat als ze zichzelf in haar hoofd had geschoten of iets anders had gedaan op het politiebureau, het zeker in de krant had gestaan en dat de Korpschef en HINP [N.V.] het dan hadden mogen uitleggen.

Ze zou er blijkbaar nog verschillende malen op gedrukt hebben dat ze niet in het nauw gedreven mag worden, want dat ze zichzelf dan niet meer in de hand heeft.

N.a.v. het ontvangen van de vertrouwelijke interne mail, stelden wij de korpschef op 02/12/2016 om 09.38u in kennis van de inhoud van het bericht. Wij ontvangen van de Korpschef de opdracht om het dienstwapen van INP XXXX onmiddellijk uit haar wapenkast te halen en veilig weg te bergen.

Om 12.10 u begeven wij, [R.L.] (OBP met dienst) en [B.G.], beiden Commissaris van politie ons met de reservesleutel naar de wapenkast van INP XXXX en stellen vast dat het dienstvuurwapen niet aanwezig is. De pepperspray, handboeien en wapenstok liggen er wel. Vervolgens begeven wij ons naar de dameskleedkamer en openen beide kleerkasten van INP XXXX. In de grote kast (niet slotvast) ligt de wapengordel maar zonder wapen. De kleine kleerkast dienen wij te openen met de reservesleutel. Het vuurwapen is nergens aan te treffen. Boven op de kleerkast staat een zwarte draagtas, naast de inkomdeur staat een pilot-case en nog een zwarte draagtas. Wij kunnen nergens een dienstwapen aantreffen. De draagtas naast de inkomdeur van de dameskleedkamer was nog wel voorzien van een vak, waar de ritssluiting met

een klein cijferslotje is gesloten. Dit hebben wij niet geopend, doch uit het gewicht konden wij afleiden dat er geen dienstwapen in zat.

INP XXXX is in het bezit van een schriftelijke toelating van de korpschef om haar dienstwapen te gebruiken in een privé schietstand als sportschutter, buiten haar diensttijd. Het vuurwapen dient voor de privéschietbeurt afgehaald te worden op het commissariaat en dient nadien opnieuw teruggebracht en opgeborgen te worden in de wapenkast. Als zij het wapen afhaalt en vervoert, moet dit conform de geldende richtlijnen voor sportschutters gebeuren; dwz niet geladen, buiten handbereik, niet onmiddellijk hanteerbaar, geen ingebrachte patroonhouder of munitie op het wapen, veilig en slotvast opgeborgen (munitie afzonderlijk).

Het is verontrustend dat INP XXXX meer dan een maand na de initiële feiten met HINP [N.V.] nog dergelijke uitspraken doet. Ook de aard van de uitspraken stemt minstens tot nadenken. Deze zijn niet in overeenstemming te brengen met de functie van een politieambtenaar die tijdens de diensturen een vuurwapen draagt. Buiten haar eigen dienstwapen heeft zij in ons politiebureau momenteel steeds toegang tot andere vuurwapens die voorhanden zijn voor het operationeel kader van onze politiedienst.

Brengen tevens ter kennis dat INP XXXX privé 6 geregistreerde vuurwapens bezit, waarvan 3 pistolen en 3 geweren (twee hagelgeweren en één kogelgeweer). Zij is in het bezit van een jachtverlof en beoefent (vermoedelijk) geregeld de jacht.”

Op 6 december 2016 werd bij aanvang van de dienst van INP XXXX vastgesteld dat zij haar dienstwapen bij zich had in haar rugzak.

Wat het voorval op 13 oktober 2016 betreft, ontvingen wij van HINP [N.V.] op 16 oktober 2016 een verslag (referentie 1.5.) waarin onder meer het volgende wordt vermeld:

‘Op donderdag 13/10/2016 ben ik ogp-week.

Inp XXXX komt iets na 16u toe op het bureel.

Ze had die dag een opleiding gehad op Campus Vesta.

Ze zet zich in het bureel achter mij in het interventielokaal en vaagt of ze zich dient uit te boeken vermits ze 5 à 10 minuten later terug is zoals haar dienstplanning voorziet (standaard ingepland die dag voor opleiding zijnde 08.00 — 16.06 uur)

Ik zeg haar dat ze niet noodzakelijk nu hoeft te stoppen en ze misschien beter nog even kan blijven met de bedoeling van oude stukken af te werken welke reeds lang over tijd zijn.

Inp XXXX geeft te kennen dit niet te willen doen om reden dat het haar vandaag niet goed af ging, ze hier nu geen goesting in heeft en haar dienstplanning maar voorzien was tot 16.06 uur...

Ik geeft haar te kennen dat ze reeds lang aan een bepaald (simpel) PV bezig is en dit maar niet af geraakt blijktbaar waardoor dit nu reeds lang over tijd. Ze had hiervoor ook reeds meermaals de kans gehad om dit stuk af te werken doch heeft dit toen ook nagelaten niettegenstaande hiervoor ook al opmerkingen te hebben gekregen van mij].

Hierdoor dring ik er dan toch op aan om toch even langer te blijven en dit stuk af te werken.

Inp XXXX is hierdoor duidelijk geagiteerd, wordt kwaad en begint te roepen: ‘Waar staat geschreven dat ik dit moet doen, dat jij mij zomaar langer hier kunt houden, langer dan mijn dienstplanning!!!’

Ze tikt hierbij meermaals hard met haar wijsvinger op en neer op het bureau terwijl ze dit roept.

Betrokkene davert op dat moment met gans haar lichaam. Haar ogen puilen uit en kijkt ze me aan precies of ze wil me ‘neerbliksemen’.

Ik zeg haar dat het mijn taak en verantwoordelijkheid is dat ze tijdig haar stukken inlevert en vermits ze eerdere opmerkingen en taken negeert ik het normaal vind dat zulke maatregelen worden genomen.

Inp XXXX is op dat moment reeds niet meer voor rede vatbaar, een normale conversatie kan niet meer worden gevoerd.

Ik geeft haar te kennen dat ik de discussie hierbij wens te beëindigen en als laatste nog wens op te merken dat ik haar daarvoor ook al de opmerking had gemaakt en tijd had gegeven tot ten laatste vrijdag 14/10/2016 om dat stuk deftig afgewerkt aan mu af te leveren zo niet er een verslag zou volgen. Ik zeg haar dat ze vrijdag gepland is met een dienst 110 zodat ze in principe ook geen stukken zou kunnen afwerken en haar deadline dan verstreken zou zijn waardoor dit haar laatste kans was een verslag te vermijden en daarvoor dus beter nog even langer diende te blijven werken.

Ze roept al wenend dat het haar allemaal niet meer kan schelen en stormt het bureel buiten en gaat naar boven. Ze wenst blijkbaar S. of de korpschef te spreken welke er op dat moment niet zijn.

Ze gaat vervolgens het bureel van K. binnen.

Even later belt K. mij op met de vraag wat er allemaal aan de hand is en waarom XXXX langer moest blijven werken waarop ik haar de nodige uitleg en omstandigheden verschaft.

Enkele ogenblikken later krijg ik telefoon van de korpschef met de vraag om naar K. te gaan vermits er een probleem is met XXXX aldaar waarop ik daar onmiddellijk naartoe ga.

De deur bij K. is gesloten waarop ik klop en binnen ga. Ik stel vast dat K. een gesprek tracht te voeren met Inp XXXX doch lijkt mij dit een éénrichtingsgesprek vermits Inp XXXX niet reageert.

Ze hangt onderuit in een stoel tegenover het bureau van K.. Ze wiebelt constant met haar been en staart voor zich tilt. Wanneer ik het gesprek van daarvoor tracht te hervatten springt Inp XXXX recht en roept compleet overstuurd tegen mij: 'Gij hebt mij niet te zeggen wat ik moet doen!!!' en verlaat vervolgens het bureel van K..

Ik wissel nog enkele woorden uit met K. waarop ik vervolgens ga zien waar Inp XXXX naartoe is vermits haar gedrag en gemoedstoestand mij zorgen baarde.

Wanneer ik de trap af ga zie ik haar richting dameskleedkamer gaan. Ik volg haar en gaat ze de dameskleedkamer binnen. Ik wacht in de gang ter hoogte van de gesloten deur, klop op de deur en vraag haar om naar buiten te komen om hiero ver verder te praten.

Inp XXXX reageert echter niet. Ik hoor haar wenen tot in de gang.

Op dat moment haal ik Inp [D.] erbij (deze had dienst onthaal) en vraag haar naar Inp XXXX te gaan kijken. Inp [D.] doet dit onmiddellijk en wacht ik opnieuw in de gang voor de gesloten deur. Later verneem ik van Inp [D.] dat Inp XXXX uitgestrekt op de grond lag, deze aan het huilen was en haar ganse lichaam beefde.

Even later komen beide terug buiten uit de kleedkamer.

Er wordt voorgesteld dat iemand van ons haar naar huis zou doen waarop ik telefonisch contact opneem met de korpschef ter goedkeuring. Ik geef te kennen dat ze haar niet mogen laten vertrekken gelet haar huidige gemoedstoestand.

Inp XXXX gaat op dat moment naar buiten in het bijzijn van Inp [D.] en [V.]. Ze gaat op de houten bank naast het jeugdhuis zitten. Haar ganse lichaam beeft en trilt nog steeds en kijkt ze nog steeds met een 'razende blik' voor zich uit. Meerdere collega's trachten op haar in te praten doch heeft niemand vat op Inp XXXX. Wanneer ik buiten kom roept ze naar mij "Wie hebt ge gebeld, wie komt mij halen"...en dat het veel te lang duurt.

Op dat moment heb ik opnieuw telefonisch contact met de korpschef en ga terug even binnen teneinde discreet te kunnen bellen. Inp [D.], [D.] en [V.] zijn op dat moment nog buiten met Inp XXXX. Deze maakt van deze gelegenheid gebruik om te vertrekken gevolgd door Inp [DL] en [V.].

Ze wandelt richting A. Hermansplein alwaar haar voertuig staat.

Wanneer ik dit verneem ga ik haar onmiddellijk achterna in het bijzijn van Inp [G.].

We treffen haar aan op het A. Hermansplein achter het stuur van haar voertuig. De deur aan bestuurderszijde staat open. Haar toestand is nog steeds dezelfde zoals even voorheen op de houten bank. Ik vraag haar om uit te stappen, tot rede te komen en mee te komen naar het bureau teneinde dit op te lossen. Ze wil dit niet, ze wil gewoon naar huis. Ze geeft te kennen Inp [V.C.] te hebben gebeld welke haar komt halen.

Even later komt Inp [V.C.] aldaar toe met zijn persoonlijk voertuig en leg ik hem tilt wat er aan de hand is.

Inp [V.C.] zal zich verder over Inp XXXX ontfermen. Inp [V.C.] ging langs haar ouders gaan en zou vervolgens mee met haar naar huis gaan en aldaar blijven zolang nodig.

Ik vraag uitdrukkelijk aan Inp [V.C.] om haar geen voertuig te laten besturen. Inp [V.C.] vertrekt vervolgens samen met Inp XXXX. (Hij rijdt met haar voertuig)

(...)

Voorafgaand:

- In de week voor het voorval van 13/10/2016 Inp XXXX van mij de opdracht krijgt om een achterstallig stuk dringend af te werken vermits dit reeds ruim over tijd is. (PV 24[XX]/16)

De juiste datum weet ik niet meer, dit betrof een mondelinge opmerking.

Inp XXXX doet dit echter niet en verschaft hierover ook geen uitleg.

- (...)

- Diezelfde dag (12/10/2016) omstreeks 16.20u passeert Inp XXXX in de gang en gaat richting interventielokaal. Tijdens het passeren vraagt ze of ze vroeger mag stoppen. Ik sta op dat moment in de gang aan het dienstrooster en ben enkele opdrachten aan het bespreken met collega's die ze de dag nadien dienen uit te voeren. Vermits ik bezig ben kan ik op dat moment niet onmiddellijk aandacht schenken aan de vraag van Inp XXXX. Enkele ogenblikken later (max. 30 seconden) roept Inp XXXX vanuit het interventielokaal luidkeels: 'Hoe zit het, mag ik nu vroeger stoppen of wa.....het is JA of NEEN!!!'.

Iedereen is verwonderd van deze reactie en frons de wenkbrauwen.

Ik ga naar haar toe en verzoek haar op een kordate manier wat beleefder te zijn en haar attitude aan te passen. Vervolgens zeg ik haar dat ze niet vroeger mag stoppen om reden dat ze heden morgen te laat op het werk was en dat ze eerst dat achterstallig PV dient af te werken.

Inp XXXX is hier duidelijk misnoegd door, staat recht en loopt straal voorbij en gaat naar boven. Wanneer ik even later ga zien wat ze aan het doen is kan ik haar in eerste instantie niet vinden.

Even later tref ik ze aan in het wijklokaal achter de deur. (Daarvoor zat ze daar niet) Ik geef haar te kennen dat ik wil weten wat ze die dag tussen 16.30u en 17.30u nog gedaan heeft.

Noot: het achterstallige PV was zo goed als klaar; enkele kleine aanpassingen dienden nog te gebeuren.

Als antwoord kreeg ik toen dat ze haar mails had nagekeken en wat op intranet had zitten lezen want haar hoofd stond er niet naar om een PV te maken.... Wederom werkt Inp XXXX dit achterstallig stuk niet af

niettegenstaande de verkregen opdracht.'

De hierboven vermelde feiten kunnen als volgt worden omschreven:

A. Het niet tijdig afwerken van een PV (PV 24[xx]/16) hoewel deze opdracht meermaals in herinnering werd gebracht;

B. Ongepaste en onrespectvolle houding en uitlatingen t.a.v. haar hiërarchische overste HINP V. op 12 en 13 oktober 2016;

C. Ongepaste en onrespectvolle uitlatingen over en/of ten aanzien van collega's die bedreigend kunnen overkomen;

D. het niet bewaren van het dienstwapen in de wapenkast overeenkomstig de voorschriften terzake.

2.1.2. Het niet naleven van de ambtsplichten en richtlijnen m.b.t. een interventie op 23 november 2016

Op 30 november 2016 ontvangen wij van commissaris [B.G.] een verslag met volgende inhoud:

'[...]

Uit voorgaande blijkt volgende

XXXX neemt duidelijk de leiding over haar collega en staat niet open voor de mening van andere collega's.

XXXX neemt foutieve beslissingen tijdens een interventie en pleegt geen overleg.

XXXX laat na om de OGP-met wacht te contacteren zoals door de collega wordt voorgesteld.

Door de foute beslissing werd het vervoermiddel, gebruikt tijdens de feiten, onbeheerd achtergelaten.

XXXX verwijdt belangrijke info uit de module interventie in ISLP, dewelke door haar collega werd ingebracht, zonder deze haar toestemming.

XXXX weerhoudt haar collega om een mail te sturen met de melding dat zij het zal doen en laat vervolgens na om de mail alsnog te sturen. Hierdoor werd belangrijke info niet overgemaakt aan de dienst recherche.'

2.2 Uiteenzetting van de gevolgen

[...].

De feiten hebben een belangrijke impact gehad op de werking van de politiezone. Het negeren van op de opdracht om een proces-verbaal af te werken op 13 oktober 2016 leidde tot een luidruchtige discussie en geroep, waarvan diverse andere personeelsleden getuige waren. Het gedrag en de houding van XXXX maakte [K.D.] (op dat ogenblik zwanger) bang. Haar buitensporige reactie hield een deel van het aanwezige personeel bezig.

3. Vaststaan, kwalificatie en toerekening van de feiten

Gelet op de feitelijke elementen vervat in het dossier,

3.1 meen ik dat de feiten omschreven in 2.1.1.A vaststaan en dat ze u kunnen worden toegerekend op basis van het verslag van voorafgaand onderzoek:

'Het proces-verbaal 24[XX]/2016 is een aanvankelijk proces-verbaal aangaande uitgifte van valse munt.

De lijst afhandeling voor dit PV is bijgevoegd in bijlage 2 van het verslag van voorafgaand onderzoek.

Volgens de 'historiek status element' 24[XX]/2016, gegenereerd uit ISLP, met behulp van de tool lokale configuratie', stellen wij vast dat het proces-verbaal door XXXX gereserveerd en in behandeling genomen wordt op 08/09/2016 om 17:23u.

De volgende statusverandering vindt plaats op 18/10/2016. Op die datum om 17:08u wordt het proces-verbaal door XXXX status AF(handelen) gezet.

Dit betekent dat zij het proces-verbaal overmaakt aan hoofdinspecteur [N.V.] voor nazicht ervan.

Hoofdinspecteur [N.V.] viseert het proces-verbaal pas op 29/10/2016 om 16:01u.

De dienst APO/LIK ten slotte in hoofde van hoofdinspecteur [H.V.] zet het proces-verbaal op 'klaar voor zending' en 'verzonden' op 04/11/2016.

De historiek 'status element' 24[xx]/2016 is bijgevoegd in bijlage 3 van het verslag van voorafgaand onderzoek.

Volgens de richtlijnen van de MFO-3 fiche B01 dient een proces-verbaal normaal afgewerkt te worden binnen maximum 3 weken.

Fiche B01 is bijgevoegd in bijlage 4 van het verslag van voorafgaand onderzoek.

Volgens de historiek 'objecten element' 24[xx]/2016 voert XXXX op verschillende tijdstippen in ISLPacties uit in dit proces-verbaal.

Deze historiek is bijgevoegd in bijlage 5 van het verslag van voorafgaand onderzoek.

In kolom 1 staat de datum, in kolom 2 het uur, in kolom 3 de persoon die de actie uitvoert, in kolom 4 de actie die wordt uitgevoerd en in kolom 5 het object waarin gewerkt wordt.

Met deze historiek kan men in kolom 4 zien welke objecten worden toegevoegd (A(dd)), gewijzigd (M(odify)), bekeken (C(onsult)), gedeletet D(delete), geprint (P(rint)) en wanneer Word (W(ord)) werd geraadpleegd.

We stellen vast dat XXXX op de datum van de aanmaak van het proces-verbaal van 08/09/2016 - 17:23u tot en met 08/09/2016 - 21:49u, met een pauze van 18:24u tot 21:48u in ISLP werkt. XXXX geeft in en wijzigt dus ongeveer een uur gegevens in ISLP met betrekking tot proces-verbaal 24[xx]/2016.

De afkortingen A, M en C komen vaak voor.

We stellen eveneens vast dat ISLP door verschillende personen wordt geconsulteerd (C) tussen 09/09/2016 en 16/09/2016, zijnde inspecteurs [M.H.] (MHA), [A.L.] (ALA), hoofdinspecteurs [I.L.] (ILA) en [R.W.] en assistent [J.G.].

Vervolgens stellen we vast dat er niet in ISLP gewerkt wordt van 17/09/2016 tot 11/10/2016. Volgens G. (tool dienstplanning) heeft XXXX in die periode 3,5 W-dagen gehad. Dit zijn dagen die speciaal worden ingepland voor het afwerken van stukken en administratie. Haar dienstplanning voor september en oktober is gevoegd in bijlage 6 van het verslag van voorafgaand onderzoek.

We zien XXXX op 11/10/2016 en 12/10/2016 overwegend de objecten consulteren (C) en de vaststellingen aanpassen (M).

Dan is er opnieuw een pauze van 13/10/2016 tot en met 17/10/2016.

Op 18/10/2016 heeft XXXX opnieuw een halve W-dag waarop ze ongeveer 10 minuten in ISLP aan het object 24[xx]/2016 werkt. Ze past verder de vaststellingen aan en brengt de ANG-betrokkenen in.

Hoofdinspecteur [N.V.], die het proces-verbaal dient na te kijken, komt voor vanaf 29/10/2016.

In de periode tussen 18/10/2016 en 29/10/2016 is hoofdinspecteur [N.V.] met 3 dagdiensten, waarvan 1 dag als OGP-wacht, ingepland. Zijn dienstplanning is gevoegd in bijlage 7 van het verslag van voorafgaand onderzoek.

Hoofdinspecteur [N.V.] stuurt XXXX een mail op 12/10/2016 om 18:51u met de vraag waarom ze niet aan het proces-verbaal heeft gewerkt.

De mail is gevoegd in bijlage 8 van het verslag van voorafgaand onderzoek.

XXXX verklaart in de tekst die ze overhandigd heeft als zijnde haar verklaring, dat ze nog nooit opmerkingen heeft gekregen met betrekking tot het laattijdig afwerken van processen-verbaal.

Hoofdinspecteur [H.V.], werkzaam op het gerechtelijk bureel en bijgevolg medeverantwoordelijk voor de tijdige verzending van de processen-verbaal, heeft XXXX in het verleden reeds een mail gestuurd met aanmaning tot afwerken van een proces-verbaal, mail is gevoegd in bijlage 10 van het verslag van voorafgaand onderzoek.

Ook hoofdinspecteur [N.V.] heeft XXXX hier in het verleden reeds een mailtje over verstuurd, gevoegd in bijlage 9 van het verslag van voorafgaand onderzoek.

Naast de opvolging door de OGP en het gerechtelijk bureau, krijgt elke medewerker in de zone Berlaar-Nijlen via intranet een overzicht van zijn stukken die nog in behandeling staan (status IN in ISLP). De processen-verbaal krijgen afhankelijk van de termijn een kleurcode. De processen-verbaal met rode kleur zijn over tijd. De medewerker kan bijgevolg dagelijks opvolgen welke stukken openstaan en voor hoelang reeds.

In bijlage 11 van het verslag van voorafgaand onderzoek is een overzicht gevoegd, gerangschikt op doorlooptijd van een PV, voor inspecteur XXXX voor de jaren 2015 en 2016. Dit document heb ik verkregen via de dienst ICT.

Hieruit is af te leiden dat XXXX 106 processen-verbaal heeft aangemaakt over deze twee jaren, waarvan er 57 na 21 dagen worden verzonden.

De gemiddelde doorlooptijd voor de ganse zone is 17,8 dagen op 3888 gerechtelijke processen-verbaal en 28 dagen op 988 processen-verbaal verkeersongevallen gerekend op 365 dagen.

Dit aantal is dagelijks terug te vinden op intranet. Het overzicht geëxtraheerd op 14/03/2016 is bijgevoegd in bijlage 12 van het verslag van voorafgaand onderzoek. Voor de jaren 2015 en 2016 is tevens een overzicht in bijlage 13 van het verslag van voorafgaand onderzoek bijgevoegd van de W-dagen toegekend aan XXXX. Dit zijn dagen toegekend voor het afwerken van administratie en stukken.'

Uit de stukken van het dossier blijkt dat het wel degelijk bewezen is dat u het PV 24[xx]/16 niet tijdig afwerkte hoewel deze opdracht meermaals in herinnering werd gebracht. Dit blijkt allereerst uit de data van aanmaak en afwerking van het PV zoals hierboven weergegeven. Normaal moet een proces-verbaal worden afgewerkt binnen drie weken (bijlage 4 verslag voorafgaand onderzoek); daar u het PV in behandeling genomen op 08.08.2016 pas afwerkt op 18.10.2016 is die termijn - in tegenstelling tot wat u aanvoert in uw verweer - ruim overschreden. U diende dit te weten gelet op de kleurindicatie rood die het PV dan krijgt. Dit is op zich reeds een aanmaning om een PV af te werken. In de periode van 17.06.2016 tot 11.10.2016 heeft u bovendien 3,5 dagen gehad specifiek voorbehouden voor het afwerken van stukken en administratie. U had dus de nodige tijd. Op 12.10.2016 vraagt HINP [V.] u per mail waarom u het PV niet heeft afgewerkt, nadat hij dit eerder mondeling had gevraagd. Uit de bijlagen 9 en 10 bij het verslag voorafgaand onderzoek blijkt dat u al eerder werd aangemaand voor het afwerken van een proces-verbaal.

In uw verweerschrift haalt u aan dat HINP [N.V.] u nog nooit eerder heeft terechtgewezen voor een stuk. Dit stemt niet overeen met de verklaring van HINP [N.V.]. Hij stelt het volgende: 'Nog nooit eerder gebeurd is veel gezegd. Zoals dat ook bij andere collega's gaat, wordt er mondeling in de gang al eens gevraagd om een stuk af te werken. Het duurde bij dit stuk abnormaal lang om het af te werken. Ik vind het niet kunnen dat als ze meermaals de opdracht krijgt, ze die niet uitvoert.' In het verslag van voorafgaand onderzoek lezen we dat ook HINP [H.V.] u in het verleden reeds aangemaand heeft om een stuk tijdig af te werken. U stelt bovendien dat u onvoldoende afwerkdagen gekregen heeft. Uit het verslag van voorafgaand onderzoek blijkt echter dat er 3,5 afwerkdagen voorzien werden. Een afdruk van dienstplanning van september en oktober 2016 werd als bijlage bij het verslag van voorafgaand onderzoek gevoegd.

In weerwil van wat u aanvoert is het geenszins 'onredelijk' van HINP [N.V.] om gelet op de laattijdigheid u te vragen het PV eerst af te werken, te meer dit afwerken (uiteindelijk op 18.10.2016) welgeteld 10 minuten in beslag heeft genomen. Daarenboven dient u zich te schikken naar de richtlijnen van uw hiërarchische overste die zoals vermeld geenszins onredelijk waren.

De tuchtraad is van oordeel dat de tuchtoverheid terecht deze tenlastelegging bewezen verklaard heeft en aan u toegerekend heeft, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in punt 4.

3.2 meen ik dat de feiten omschreven in 2.1.1.B vaststaan en dat ze u kunnen

worden toegerekend op basis van het verslag van voorafgaand onderzoek: 'Hoofdinspecteur [N.V.] verklaart dat XXXX zich op 12 oktober 2016 verslapen heeft. Ze vat haar dienst om 9:00u aan, een uur later dan voorzien. Volgens G. staat ze die dag ingepland met fietsteam in de voormiddag en TPT in de namiddag. Einde dienst is voorzien om 17:30u.

Het individuele activiteitenverslag van XXXX is gevoegd in bijlage 6 van het verslag van voorafgaand onderzoek.

Wanneer ze terugkomt van de lessen TPT, volgens N. (bijlage 25 van het verslag van voorafgaand onderzoek) moet dit rond 16:30u geweest zijn, vraagt XXXX terloops tijdens het passeren of ze vroeger mag stoppen.

N. verklaart dat hi] niet onmiddellijk antwoordt omdat hi] in de gang aan het dienstrooster in gesprek is met een andere collega, die ook vroeger wil stoppen.

XXXX zou ongeveer 1 minuut later vanuit het interventielokaal geroepen hebben: 'hoe zit het nu, mag ik nu vroeger stoppen, 't is ja of neen'.

N. spreekt haar aan over de manier waarop ze haar vraag stelt: Vind je dit nu normaal, vanmorgen verslaapt ge u en nu gaat ge op zo'n boerse manier vragen om vroeger te stoppen.'

N. beslist uiteindelijk dat ze niet vroeger mag stoppen, omdat ze het aanvankelijke proces-verbaal 24[xx]/2016 aangaande uitgifte valse munt dient af te werken.

XXXX vertrekt in colère naar boven. Ze stapt bruut en al zuchtend buiten.

N. verklaart vijf minuten later naar boven gegaan te zijn. Hij vindt XXXX eerst niet, maar uiteindelijk treft hij haar aan in het wijklokaal aan de bureau achter de deur.

Hij maakt haar nogmaals duidelijk dat hij verwacht dat het proces-verbaal wordt afgewerkt.

Om 17:30u laat XXXX aan N. weten dat ze niets aan het proces-verbaal gedaan heeft omdat haar hoofd er niet naar staat.

XXXX zegt (bijlage 40 van het verslag van voorafgaand onderzoek) nooit onrespectvol gedrag naar collega's toe geuit te hebben, ook niet naar oversten. Ze is naar eigen zeggen een rustig persoon. Ze heeft in het verleden al in de clinch gelegen met de Korpschef over het feit dat hij van oordeel is dat ze zich te veel laat leiden door collega's.

Ze verklaart 12/10/2016 een discussie gehad te hebben met hoofdinspecteur [N.V.].

Ze komt omstreeks 16:20u terug van de lessen TPT en vraagt aan hoofdinspecteur [V.] of ze vroeger mag stoppen. Volgens haar zou [N.V.] geantwoord hebben of ze niet nog een PV'ke openstaan heeft dat moet afgewerkt worden. XXXX repliceert dat ze nog maar één stuk heeft openstaan.

Ze is moe van de lessen en wil graag naar huis. Ze verklaart het tweemaal vriendelijk gevraagd te hebben, maar geen antwoord gekregen te hebben.

Wanneer ze nogmaals vraagt of ze vroeger haar dienst mag beëindigen, zegt ze er letterlijk de woorden 'ja of nee' aan toegevoegd te hebben. Ze verklaart dat ze dacht dat [N.V.] haar niet gehoord had.

Volgens haar heeft [N.V.] met een afsnauwende 'nee' geantwoord.

Ze zegt in het wijklokaal achter de PC achter de deur te zijn gaan zitten. [N.V.] zou volgens haar tweemaal voorbij het bureel gekomen zijn. Even later krijgt ze telefoon met de vraag bij einde dienst te melden wat ze gedaan heeft.

In [N.V.]'s verklaring staat vermeld dat hij haar er nogmaals op attent maakte dat hij verwachtte dat het PV werd afgewerkt.

XXXX verklaart dat ze op het moment dat [N.V.] haar opbelde, al kon zeggen wat ze zou gaan doen, namelijk het overlopen van nieuwe mails en nieuwe gepubliceerde info.

Bij einde dienst zou XXXX [N.V.] nog een prettige dag en tot morgen gewenst

hebben, maar van [N.V.] geen antwoord gekregen hebben.

Op 13/10/2016 staat XXXX van 08:00u tot 16:06u ingepland met een opleiding 'Eerstelijnsverhoortechnieken' in Campus Vesta te Emblem.

N. verklaart dat XXXX rond 16:15u - 16:20u van de opleiding terugkwam.

Ze zet zich aan het bureau van de OGP-wacht in het interventielokaal en vraagt of ze een mailtje moet sturen naar de planning om haar uren te laten aanpassen.

[N.V.] suggereert dat ze dat kan doen, maar dat ze ook langer kan blijven om het achterstallige proces-verbaal af te werken. Er ontstaat een discussie tussen XXXX en [N.V.].

XXXX zegt hem dat haar hoofd daar niet naar staat.

[N.V.] vraagt waarom haar hoofd er al twee dagen niet naar staat, maar krijgt geen antwoord.

N. zegt haar dat hi graag heeft dat ze tot 17:30u blijft, of alleszins de tijd nodig om het proces-verbaal af te werken.

XXXX is volgens [N.V.] beginnen flippen. Ze is beginnen roepen: 'wie zeide gij om mij langer te laten werken. Ik sta maar ingepland tot 16:06u. Gij hebt mij niet te zeggen wat ik moet doen.', terwijl ze met haar wijsvinger op de tafel tikt.

[N.V.] antwoordt op een volgens hem kordate manier met verheven stem dat het zijn taak is om stukken op te volgen, na te kijken en op tijd buiten te krijgen. Ze heeft volgens [N.V.] voldoende kansen gehad om het proces-verbaal af te werken. XXXX blijft roepen en [N.V.] krijgt haar niet gekalmeerd. Ze zit in haar stoel te wiebelen en te blazen en trekt een grimas.

Uiteindelijk is ze naar boven gegaan, naar het bureau van K..

[N.V.] is haar na een tijdje achternagegaan. Ook daar is ze al huilend buitengegaan, zeggende: 'gij hebt mij niet te zeggen wat ik moet doen!'.

Op 13/10/2016 zit assistent [C.L.] planton en inspecteur [D.] onthaal. Volgens [N.V.] zijn deze mensen getuigen van de discussie tussen hem en XXXX.

Inspecteur [D.] (bijlage 29 van het verslag van voorafgaand onderzoek) verklaart dat zij [N.V.] op een bepaald ogenblik in de namiddag met verheven stem hoort zeggen: 'De PV ligt al zo lang in uw bakje.'

Het antwoord van XXXX heeft inspecteur [D.] niet gehoord, omdat de telefoon rinkelde en ze de mensen moest verder helpen.

Assistent [C.L.] (bijlage 30 van het verslag van voorafgaand onderzoek) verklaart dat ze aan het telefoneren is, wanneer de discussie tussen XXXX en [N.V.] op gang komt. Ze hoort beiden met luide stem tegen elkaar spreken, volgens haar luider dan je anders een gesprek zou voeren.

De discussie gaat over het feit dat [N.V.] voorstelt om langer te blijven voor het afwerken van processen-verbaal. De discussie heeft volgens [C.L.] niet langer dan 5 minuten geduurd.

Wat er woordelijk gezegd is, kan ze niet zeggen.

K. verklaart (bijlage 32 van het verslag van voorafgaand onderzoek) dat XXXX op 13/10/2016 redelijk over haar toeren in haar bureel binnenkomt.

XXXX vraagt volgens K. redelijk astringent en arrogant: 'Wie beslist wat ik moet doen of hoe lang ik moet blijven.'

K. kijkt in XXXX planning en ziet dat XXXX tot 16:06u met een opleiding is ingepland.

K. belt met [N.V.] en op dat moment doet XXXX de deur van K. bureel dicht.

K. krijgt daardoor een akelig gevoel, omdat XXXX buiten zichzelf is van woede en steeds hetzelfde blijft herhalen. K. heeft niet het gevoel door te dringen tot XXXX.

K., die zwanger is, verklaart schrik te hebben van XXXX.

Een kwartier later komt [N.V.] in haar bureel. [N.V.] was volgens K. rustig en kalm

Hij probeert XXXX te kalmeren en uit te leggen waarom ze langer moet blijven.

XXXX antwoordt volgens K. zeer dominant: ‘Gij moet mij niet zeggen wat ik moet doen!’.

XXXX verklaart op 13/10/2016 in burgerkledij voor het volgen van een opleiding toe te komen op het bureel en tegen N. goedemorgen te zeggen. [N.V.] antwoordt volgens XXXX dat het geen goedemorgen is. Hij heeft niet geslapen. XXXX zegt de vraag gesteld te hebben of ze met iets kon helpen, waarop [N.V.] nee zou hebben geantwoord.

XXXX verklaart dat [N.V.] haar ook negeerde toen ze vroeg zijn dienstvoertuig te verplaatsen. [N.V.] zou zonder iets te zeggen het voertuig verplaatst hebben.

XXXX verklaart om 16:20u terug te komen van de opleiding. Ze passeert [N.V.] en zet zich achter de computer in het interventielokaal.

Ze stelt hem de vraag hoe ze zich het best uitboekt. Ze stond ingepland tot 16:06 met opleiding.

[N.V.] zou zich voor haar gezet hebben en gevraagd hebben of ze zijn mail al gelezen had. De mail is gevoegd in bijlage 8 van het verslag van voorafgaand onderzoek.

XXXX verklaart dat ze geantwoord heeft het proces-verbaal niet te kunnen afwerken gezien de korte tijdspanne die nog restte en de vermoeidheid van de ganse dag werken nl. het gereden fietsteam in de voormiddag en de lessen TPT in de namiddag. (nvdo: XXXX stond niet op 13/10/2016 maar 12/10/2016 ingepland met fiets/TPT, op 13/10/2016 stond ze met opleiding ingepland).

[N.V.] is volgens XXXX kwaad geworden. Hij wilde het PV nu af en wenste dan het PV tegen uiterlijk 14/10/2016.

XXXX verklaart te hebben geantwoord dat ze dan een vroege interventieshift reed en het dan zou afwerken.

Een vroege interventieshift in de zone Berlaar-Nijlen loopt van 7u tot 13u. De ploegen moeten buiten zijn tegen ten laatste 7:30u en mogen tegen ten vroegste 12:30u binnenkomen om de interventies in ISLP aan te vullen.

Tussen deze uren mogen ze nog éénmaal een half uur binnenkomen, voor bijvoorbeeld een plaspauze of om iets te komen drinken.

Het afwerken van een proces-verbaal is op zo’n dag niet voorzien.

XXXX verklaart dat [N.V.] eiste dat ze bleef om het PV onmiddellijk af te werken. Ze wilde echter niet langer blijven omdat haar dienst reeds om 16:06u beëindigd was. [N.V.] werd volgens XXXX nog kwader, kreeg een bleek aangezicht en begon te roepen dat hij baas was en dat ze naar hem diende te luisteren.

XXXX zegt gevraagd te hebben waar stond dat ze langer moest blijven. [N.V.] zou geantwoord hebben dat hij dat niet dient aan te tonen omdat hij haar overste is en zij te allen tijde de opdrachten dient uit te voeren, die hij geeft.

In de deontologische code van de politie staat in artikelen 15, 16, 17 een uitleg over de uitvoering van bevelen, onderrichtingen en richtlijnen.

Artikel 15 vermeldt o.a. dat de personeelsleden het gezag van hun chefs eerbiedigen.

Artikel 16 zegt o.a. dat de weigering om aan de bevelen van zijn chefs te gehoorzamen of het opzettelijke verzuim om deze bevelen uit te voeren een tekortkoming vormen.

Een onwettig bevel mag evenwel niet uitgevoerd worden.

In artikel 17 staat o.a. dat de personeelsleden adequate initiatieven nemen met het oog op een goede uitvoering van hun opdrachten. Zij doen dit met respect voor de wettelijke en reglementaire beschikkingen en in de geest van de bevelen en richtlijnen van hun chef.

Artikel 30 van de deontologische code van de politie gaat over loyaliteit en vermeldt dat het personeelslid dat meent niet akkoord te gaan met de beleidslijn (...) het recht heeft te trachten zijn chefs, met tact, van zijn visie te overtuigen,

zonder dat tegen hem een rechtstreekse sanctie kan genomen worden omdat het zijn mening heeft geuit.

Indien het daar niet in slaagt, moet het zich schikken naar dit beleid.

De volledige artikelen zijn gevoegd in bijlage 14 van het verslag van voorafgaand onderzoek.

Vervolgens verklaart XXXX erg geschrokken te zijn van hoofdinspecteur [N.V.] omdat dit de eerste keer was dat hij zulk gedrag vertoonde. Ze zegt overstuur te zijn door zijn toedoen.

Ze zegt het gesprek zelf beëindigd te hebben en naar het bureel van [K.D.], verantwoordelijk voor o.a. de dienstplanning, gegaan te zijn met de vraag haar aan te tonen of haar denkwijze correct was.

XXXX verklaart dat K. er hoofdinspecteur [N.V.] bijgehaald heeft.

Deze bleef maar hameren dat hij als overste deze opdracht kan opleggen en dat deze dient uitgevoerd te worden.

XXXX zegt van geen van beiden een antwoord te krijgen waar staat dat ze langer moet blijven.

Ze verklaart het bureel verlaten te hebben, in de dameskleedkamer op de grond te zijn gaan liggen, omdat ze door het gedrag van hoofdinspecteur [N.V.], emotioneel zo overstuur was dat ze niet onmiddellijk huiswaarts kon keren.

Ze heeft naar inspecteur [V.C.] gebeld met de vraag haar naar huis te brengen.

XXXX zegt dat inspecteur [D.] in opdracht van hoofdinspecteur [N.V.] naar haar toe was gestuurd om haar toestand te checken. Ze had tegen [T. V.] gezegd dat ze naar de dameskleedkamer zou gaan.

Inspecteur [D.] verklaart hierover dat ze XXXX plat op de grond aantrof, in de eerste gang als je binnenkomt. XXXX lag met haar hoofd richting straat en haar voeten richting deur. Ze had haar gsm vast en hield hem aan haar oor. Inspecteur [D.] verklaart verder dat XXXX over haar hele lijf aan het bibberen was. Ze dacht dat XXXX iets aan haar hart kreeg. XXXX was aan het bellen en riep aan de telefoon: 'Wie komt er mij halen? Wanneer is hier iemand? Komt mij halen, komt mij halen.'

Volgens inspecteur [D.] legt XXXX op een bepaald ogenblik de gsm op de grond, terwijl er aan de andere kant van de lijn nog iemand aan het spreken is. Ze vraagt XXXX te kalmeren en rustig in en uit te ademen en zegt dat er nog iemand aan het babbelen is aan de andere kant van de lijn.

XXXX pakt haar gsm van de grond, kijkt er naar en legt de gsm terug met het glas naar beneden. Toen riep XXXX: komt er mij halen? Wanneer komt er iemand mij halen?' [D.] zegt dit niet te weten en gaat even buiten om aan [N.V.] te vragen of er iemand XXXX naar huis mag doen. Ze gaat terug binnen en XXXX ligt volgens haar nog steeds op de grond. Ze was volgens haar precies aan het hyperventileren.

Over het verdere vervolg verklaart XXXX dat ze aan inspecteur [D.] gevraagd heeft om haar naar buiten te begeleiden omdat ze schrik had van [N.V.], zodat ze zich naar het August Hermansplein kon begeven waar haar auto stond.

Buiten het bureel werd ze tegengehouden door inspecteurs [...]. XXXX verklaart dat ze met rust wilde gelaten worden zodat ze naar huis kon, maar de drie collega's en ook [N.V.] bleven haar achtervolgen tot aan haar auto.

XXXX herhaalt dat ze volledig over haar toeren was van het gedrag van [N.V.] tegenover haar. Hij heeft volgens haar nooit eerder zo tegen haar gedaan en heeft nooit eerder opmerkingen gekregen over het afwerken van PV's.

Aan haar voertuig werd ze tegengehouden door de bovenstaande collega's in opdracht van [N.V.].

Enige tijd later komt inspecteur [V.C.] ter plaatse. Hij werd volgens XXXX even bij [N.V.] geroepen, maar ze heeft niet kunnen horen wat er gezegd werd. Inspecteur [V.C.] deed haar later mee dat hij de opdracht had gekregen haar veilig naar huis te brengen.

Inspecteur [D.] verklaart hierover dat XXXX in de dameskleedkamer uiteindelijk is rechtgestaan en naar huis wilde gaan. [D.] is haar gevolgd, terwijl ze XXXX arm vasthield. [D.] vond dat XXXX niet in staat was zelf te rijden.

Toen ze het onthaal voorbijliepen, heeft S. teken gedaan naar andere collega's om te volgen.

Buiten heeft [D.] XXXX op de bank gezet. Volgens [D.] was XXXX nog steeds aan het bibberen en aan het wenen.

Volgens [D.] riep XXXX wie haar ging komen halen omdat het volgens XXXX allemaal lang duurde.

XXXX is rechtgestaan en is richting August Hermansplein gelopen. Volgens [D.] zijn [N., T. en T.] gevolgd.

Zij is toen naar binnengegaan omdat ze belast was met onthaal.

T. verklaart (bijlage 27 van het verslag van voorafgaand onderzoek) dat ze door de gang liep op het gelijkvloers en dat ze geroep heeft gehoord tussen XXXX en N. in het interventielokaal. Niet alleen XXXX riep, maar dus ook [N.V.], volgens T..

Ze hoorde dat het om een proces-verbaal ging.

Iets later ziet ze XXXX overstuur naar buiten gaan. XXXX had tranen in de ogen.

Ze gaat mee naar buiten en XXXX zegt dat ze naar huis gaat. XXXX is volgens T. teleurgesteld en boos. Ze beefde en had tranen in de ogen. Eerst wil T. niet verklaren waarom, maar zegt uiteindelijk dat het ging om een proces-verbaal dat XXXX diende af te werken. Volgens XXXX was de opmerking over het proces-verbaal niet terecht.

XXXX is naar het August Hermansplein gegaan via het paadje naast het spoor. T. verklaart te zijn meegegaan om te vergewissen dat alles ok was met haar. XXXX is aan haar auto blijven wachten tot W. ter plaatse was. Volgens T. zijn ze met de auto van W. vertrokken.

[T.] verklaart (bijlage 31 van het verslag van voorafgaand onderzoek) dat hij XXXX aantrof in het interventielokaal, aan de verste bureau, met haar gezicht naar de muur. Volgens T. was XXXX over haar toeren. Ze was aan het wenen en zat met haar hoofd naar voren met haar handen om haar hoofd. Ze was ook aan het beven.

Hij vroeg haar wat er scheelde. Eerst kreeg hij geen antwoord. Even later zei ze dat ze zo niet naar huis kon rijden en even op de grond van de dameskleedkamer ging liggen.

Enkele minuten later is XXXX volgens T. uit de dameskleedkamer gekomen en richting achterdeur gegaan om naar buiten te gaan. Hij volgde haar omdat hij niet vond dat XXXX in staat was met de auto te rijden.

Hij, samen met T., J. en N., is haar gevolgd tot aan haar auto die op het August Hermansplein geparkeerd stond. Ze is volgens T. in haar auto gestapt aan de bestuurderskant met de intentie zelf te gaan rijden. Ze was volgens T. nog altijd aan het stotteren, aan het bibberen, aan het wenen en ze hield haar stuur krampachtig vast.

Hij weet niet meer of haar sleutel op het contact zat.

XXXX heeft naar W. gebeld, die haar dan snel is komen halen. Volgens T. heeft W. haar met haar auto naar huis gedaan.

Inspecteur J. [G.] verklaart (bijlage 37 van het verslag van voorafgaand onderzoek) hierover dat hij aan de planton stond, toen XXXX al wenend en roepend voorbijkwam, komende van de dameskleedkamer, wandelend in de richting van de achterdeur.

Hij is gevolgd. Hij herinnert zich dat er een stenen asbak op de picknickbank stond, waar XXXX op zat. XXXX was zodanig aan het bibberen en daveren dat de asbak mee bewoog.

Volgens J. probeerde T. op XXXX in te praten: 'XXXX, kalmeer u, wees rustig, adem.' XXXX zei al snikkend: 'laat mij gaan, ik wil naar huis, laat mij naar huis

gaan.'

J. verklaart vooral mee naar buiten gegaan te zijn om de veiligheid van de collega's te garanderen. Volgens hem is XXXX al langer 'een bom die op ontploffen staat'.

J. zegt dat toen [N.V.] ook naar buiten kwam, de houding van XXXX ernstig veranderde. Van het snikkend hoopje ellende, veranderde haar gezichtsuitdrukking naar een venijnige en vijandige uitdrukking.

J verklaart dat hij geprobeerd heeft XXXX tegen te houden, toen ze probeerde te vertrekken.

Uiteindelijk is ze vertrokken en zijn hij en T. gevolgd. Hij volgde T. en XXXX op 25 à 50 meter en heeft niets gehoord van wat er tussen T. en XXXX gezegd werd.

XXXX is volgens hem in haar auto aan de bestuurderskant gaan zitten. Ze had volgens hem haar sleutels nog in haar hand, toen ze haar handen om het stuur knelde.

XXXX was volgens hem al wel wat gekalmeerd, maar ze stond precies op stand-by. Ze staaarde voor zich uit.

[N.V.] is ook nog gekomen, maar heeft volgens hem niets tegen XXXX gezegd. Even later is W. haar komen halen. Hij heeft haar met haar auto naar huis gedaan.

[N.V.] verklaart dat hij XXXX richting dameskleedkamer zag lopen. Hij is voor de deur gaan staan, heeft op de deur geklopt en heeft gevraagd om naar buiten te komen. Hij hoorde haar wenen. Hij heeft [D.] gevraagd om te gaan kijken hoe het met XXXX was.

Toen XXXX buitenkwam, vroeg ze iemand te bellen om haar te komen halen. Ze is buitengegaan en heeft zich op de bank voor het jeugdhuis gezet.

Volgens [N.V.] heeft XXXX met een paniekerige stem geroepen: 'heb je gebeld? Wie komt mij halen? Waarom duurt het zo lang? Wanneer komen ze me halen.' [N.V.] verklaart de korpschef gebeld te hebben met de vraag of het goed was dat iemand XXXX naar huis bracht. Toen hij aan het bellen was, zijn de collega's richting August Hermansplein gegaan, waar haar auto stond.

[N.V.] zegt dat toen hij daar toekwam, XXXX achter het stuur zat met de deur open. Volgens hem was de gemoedstoestand van XXXX nog hetzelfde: daverende handen, starende blik en het leek of ze hyperventileerde.

Hij vernam dat W. gebeld is. Hij heeft dan terug naar de korpschef gebeld om te vragen of het goed was dat W. haar naar huis deed. Hij heeft gezegd dat XXXX niet met de auto mocht rijden gezien haar gemoedstoestand. Hij heeft W. ook de opdracht gegeven voor XXXX te zorgen en bij haar te blijven.'

Het feit van de ongepaste en onrespectvolle houding en uitlatingen t.a.v. uw hiërarchische overste HINP [N.V.] staat vast gelet op de stukken van het tuchtdossier. U erkent zelf dat er een luidruchtige discussie was en er zijn diverse getuigenverklaringen die dat ondersteunen. Bv. K. [D.] verklaarde dat u tegen HINP [N.V.] onder meer zei "gij moet mij niet zeggen wat ik moet doen" en dat u buiten zichzelf van woede was toen HINP [N.V.] in uw aanwezigheid haar kantoor binnen kwam. Ook INP [G.] verklaart dat u roepend voorbijkwam, dat u een 'bom' bent 'die op ontploffen staat' en dat u een venijnige en vijandige gelaatsuitdrukking aannam toen u in zijn bijzijn HINP [N.V.] zag buitenkomen. Op basis van de diverse verklaringen in het dossier staat bijgevolg vast dat uw gedrag en uw uitlatingen ongepast en onrespectvol waren. Uw reactie op de vraag om een PV af te werken - iets wat u later volgens het dossier slechts 10 minuten tijd vergde - is totaal buiten proportie. Er is geen enkele verschoning voor dergelijk gedrag. U heeft zich immers te schikken naar legitieme opdrachten en instructies van uw hiërarchische overste; en zelfs ais u meent (*in casu* ten onrechte) dat ze niet legitiem zijn, moet u zich nog steeds respectvol gedragen. De werking van een politiekorps is opgebouwd rond het hiërarchisch gezag, waarbij van elke politiefunctionaris mag

worden verwacht dit hiërarchisch gezag te respecteren, zo niet kan de goede werking van het politiekorps niet worden verzekerd.

De tuchtraad is van oordeel dat de tuchtoverheid terecht deze tenlastelegging bewezen verklaard heeft en aan u toegerekend heeft, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in punt 4.

3.3 meen ik dat de feiten omschreven in 2.1.1.0 vaststaan en dat ze u kunnen worden toegerekend op basis van het verslag van voorafgaand onderzoek, voor zover het de feiten met het ‘eierdoosje betreft’. De feiten betreffende de interventie met inspecteur [H.C.] staan niet vast en kunnen niet aan u worden toegerekend:

‘Eierdoosje

(bijlage 25 van het verslag van voorafgaand onderzoek - tevens mee opgenomen in het verslag van [N.V.] dd. 16 oktober 2016 dat als referentie gevoegd is in de kennisgeving tot aanwijzing van een voorafgaand onderzoeker)

Hoofdinspecteur [N.V.] verklaart dat een collega op 17/10/2016 komt melden dat hij een ‘naar’ voorval heeft gehad met inspecteur XXXX. Deze collega is inspecteur J. [D.S.].

23

J. verklaart dat hij de vroege opkomt en XXXX de nacht afgaat.

Ze (J., XXXX en [D.]) zitten in het interventielokaal, wanneer XXXX een leeg eierdoosje vast heeft in haar ene hand. Ze klopt tegen het doosje met haar andere hand al zeggende: ‘ga ik hier sebiets eens bijeen slaan.’

Inspecteur [D.] bevestigt dit verhaal.

Zowel J. als [D.] hebben zich hierdoor niet bedreigd gevoeld.

(...)

In de zelf geschreven verklaring van XXXX vinden we niets terug over het voorval met het eierdoosje (...)

Op basis van de stukken van het dossier is het feit van ongepaste en onrespectvolle uitlatingen ten aanzien van collega's die bedreigend kunnen overkomen, afdoende bewezen.

Twee getuigen verklaren dat u kloppend tegen een eierdoosje heeft gezegd: ‘Wie ga ik hier sebiets eens bijeen slaan.’ Hoewel deze getuigen verklaren zich niet bedreigd te hebben gevoeld, werd dit toch aan de hiërarchische overste gemeld als een ‘raar’ voorval. U gaat hier in uw verweer totaal niet op in. Dergelijk gedrag is manifest ongepast voor een politie-inspecteur in functie.

Dit tuchtfact feit toont ongepaste en onrespectvolle uitlatingen aan ten aanzien van collega's. Dergelijk gedrag is totaal onaanvaardbaar en een gevaar voor het korps en de maatschappij. Wat moeten de collega's en het publiek denken van een (gewapend) inspecteur van politie die zich spontaan afvraagt wie ze in elkaar zal gaan slaan?

De tuchtraad is van oordeel dat de tuchtoverheid terecht de tenlastelegging betreffende het ‘eierdoosje’ bewezen verklaard heeft en aan u toegerekend heeft, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in punt 4. De feiten betreffende de interventie met [H.C.] worden door de tuchtraad niet als bewezen verklaard, zoals eveneens wordt uiteengezet in punt 4.

3.4 meen ik dat de feiten omschreven in 2.1.1.D niet vaststaan en dat ze u niet kunnen worden toegerekend op basis van het verslag van voorafgaand onderzoek: [...].

3.5 meen ik dat de feiten omschreven in 2.1.2 niet vaststaan en dat ze u niet kunnen worden toegerekend op basis van het verslag van voorafgaand onderzoek:

De Tuchtraad heeft geoordeeld dat *in casu* artikel 24 van de Tuchtwet werd geschonden en dat de adviesverplichting niet correct werd nageleefd. De hogere tuchtoverheid legt zich neer bij dit oordeel en neemt de feiten omschreven in 2.1.2 niet in aanmerking.

3.6. meen ik dat de hierboven ten laste gelegde feiten het volgende tuchtvergriep

uitmaken : schending van de waardigheid van het ambt en tekortkoming aan de beroepsplichten.

Het niet tijdig afwerken van een PV hoewel deze opdracht meermaals in herinnering werd gebracht is onzes inziens een tekortkoming aan de beroepsplichten. Dat u hierop ongepast en onrespectvol reageerde ten opzichte van uw hiërarchische meerdere HINP [V.] op 12 en 13 oktober 2016 is onzes inziens een schending van de waardigheid van het ambt en van de beroepsplichten, waaronder de hiërarchische gehoorzaamheidplicht. De deontologische code van de politie is duidelijk inzake het uitvoeren van bevelen, onderrichtingen en richtlijnen. Artikel 15 vermeldt o.a. dat de personeelsleden het gezag van hun chefs eerbiedigen. Artikel 16 zegt o.a. dat de weigering om aan de bevelen van zijn chefs te gehoorzamen of het opzettelijke verzuim om deze bevelen uit te voeren een tekortkoming vormen. Enkel een onwettig bevel mag niet uitgevoerd worden. In artikel 17 staat o.a. dat de personeelsleden adequate initiatieven nemen met het oog op een goede uitvoering van hun opdrachten. Zij doen dit met respect voor de wettelijke en reglementaire beschikkingen en in de geest van de bevelen en richtlijnen van hun chef. Artikel 30 van de deontologische code van de politie gaat over loyaliteit en vermeldt dat het personeelslid dat meent niet akkoord te gaan met de beleidslijn (...) het recht heeft te trachten zijn chefs, met tact, van zijn visie te overtuigen, zonder dat tegen hem een rechtstreekse sanctie kan genomen worden omdat het zijn mening heeft geuit. Indien het daar niet in slaagt, moet het zich schikken naar dit beleid. Uw gedrag vormt tevens een inbreuk op artikel 41 van de deontologische code. Door in te gaan tegen deze richtlijnen uit de deontologische code schendt u naar onze mening flagrant de beroepsplichten en de waardigheid van het ambt.

Hetzelfde geldt voor de ongepaste en onrespectvolle uitlatingen die u deed op 17 oktober 2016. Het is voor een politieambtenaar volstrekt ongepast om uitlatingen te doen zoals ‘Wie ga ik hier sebiets eens bijeenlagen’. Dit is in strijd met de waardigheid van het ambt. Dit is eveneens een inbreuk op artikel 41 van de deontologische code.

25

4. Advies van de tuchtraad

Wat de middelen opgeworpen door de verdediging betreft, heeft de tuchtraad volgend advies uitgebracht:

‘4.2.1. Schending artikel 56, al. 1 Tuchtwet

De verzoekster werpt op in de pleitnota, neergelegd voor de Tuchtraad op de zitting van 4 oktober 2017, dat de feiten ter kennis werden gebracht van de Korpschef op 13 oktober 2016 en dat de laatste dag waarop het inleidend verslag tijdig ter kennis van verzoekster kon worden gebracht 12 april 2016 was, hetgeen volgens haar niet gebeurde door de aanbieding van de aangetekende zendingen op de post, respectievelijk op 11 en 12 april 2016.

Vervolgens stelt verzoekster dat rekening dient gehouden te worden met artikel 57ter van de tuchtwet waarbij, volgens haar, verplicht wordt dat de stukken tweemaal dienen te worden voorgelegd.

Artikel 57ter van de tuchtwet, ingevoegd door artikel 37 van de wet van 31 mei 2001, luidt als volgt: ‘Alle aan een personeelslid krachtens deze wet gerichte stukken, door kennisgeving aan het betrokken personeelslid tegen een ontvangstbewijs of bij een ter post aangetekend schrijven, worden geacht meegedeeld te zijn, zelfs indien het personeelslid daar geen ontvangst van bevestigt, zodra bedoelde stukken hem tweemaal werden voorgelegd.’

Die bepaling is in de wet ingevoegd omdat vastgesteld was dat in de bestaande regeling, ‘bepaalde personeelsleden hun afwezigheid klaarblijkelijk organiseren, hetgeen zeer nadelig is voor het vervolg van de procedure⁴. Blijkens de memorie van toelichting bij het wetsontwerp, wenste de wetgever het bestuur het voordeel te

verschaffen dat het de stukken die het tweemaal tevergeefs aan het personeelslid voorgelegd heeft - hetzij twee vergeefs verzonden aangetekende brieven hetzij twee afgiften tegen ontvangstbewijs - als medegedeeld mag beschouwen (*Parl. St. Kamer*, 2001-2002, Stuk 50-1173/001, P. 16-17).

Artikel 57ter van de tuchtwet verleent de ambtenaar, die afwezig is, geen recht op een dubbele kennisgeving. Zij creëert enkel een vermoeden in het voordeel van de tuchtoverheid om vertraging door de ambtenaar tegen te gaan.

Dat vermoeden belet niet dat een aanzegging, die regelmatig gebeurt en terdege bewezen wordt, onmiddellijk gevolgen heeft, ook wanneer de ambtenaar de mededeling niet persoonlijk in ontvangst genomen heeft of de ontvangst bevestigt ([...]).

Te dezen staat buiten betwisting dat de tuchtoverheid een aangetekende brief naar het adres van de verzoekster verzonden heeft. Het dossier bevat het bewijs van de postdienst dat de brief aan de verzoekster aangeboden is op 12 april 2017. Bij diens afwezigheid is de brief echter niet aan de verzoekster zelf afgegeven kunnen worden.

Artikel 56 van de tuchtwet verplicht de tuchtoverheid het bewijs te leveren dat het inleidend verslag ten laatste op 12 april 2017 de verzoekster bereikt heeft. Maakt het bestuur gebruik van een aangetekende zending, dan moet zij bewijzen dat de zending de betrokkene bereikt heeft, wat gebeurt door het bewijs van de aanbidding van de brief aan de betrokkene.

De door de tuchtoverheid voorgelegde stukken bevatten dat bewijs. De omstandigheid dat de verzoekster pas later de beslissing zelf in handen gekregen heeft, doet niets af aan de regelmatigheid van de kennisgeving, nu zij niet aantoonst dat zij om redenen van overmacht in de onmogelijkheid verkeerde om het inleidend verslag in ontvangst te nemen.

De kennisgeving van het inleidend verslag aan de verzoekster is derhalve tijdig gebeurd.

De motieven vanwege de tuchtoverheid met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen verjaring zijn correct daar waar deze stelde:

In uw schriftelijk verweer werpt u op dat de feiten van 13 oktober 2016 verjaard zouden zijn. Dit is onjuist. Het inleidend verslag werd vastgesteld op 10 april 2017 en werd betekend bij aangetekende zendingen van 11 en 12 april 2017. De eerste aangetekende zending werd aangeboden aan uw woonst op 12 april 2017. Los van de vraag wat in het telefoongesprek aan de korpschef werd gemeld en of dit een volledige kennis van de feiten omvat van dien aard om de verjaring te doen lopen, moet worden vastgesteld dat het inleidend verslag werd betekend op 12 april 2017 tijdig werd betekend (bewijs Bpost: aanbidding eerste aangetekende zending). Stel dat de verjaring begon te lopen op 13 oktober 2016, dan nog is de laatste dag om het inleidend te betekenen 12 april 2017: deze termijn werd dus gerespecteerd.

Krachtens de tuchtregeling voor de politie moeten de procedurestukken worden meegedeeld hetzij door afgifte tegen ontvangstbewijs, hetzij bij aangetekende zending 111. Er moet echter ook rekening worden gehouden met artikel 57ter van de Tuchtwet Politie: de procedurestukken moeten geacht worden te zijn meegedeeld aan het personeelslid, zodra ze hem twee maal zijn 'voorgelegd', zelfs zonder dat het personeelslid de ontvangst ervan heeft bevestigd. Deze bepaling laat toe om de stukken die tweemaal aan het personeelslid werden voorgelegd, als meegedeeld te beschouwen, zelfs indien het personeelslid er geen ontvangst van bevestigt. Deze bepaling verleent het personeelslid echter geen recht op een dubbele kennisgeving. Zij creëert enkel een vermoeden in het voordeel van de tuchtoverheid om vertraging door het personeelslid tegen te gaan. Dit vermoeden belet niet dat een kennisgeving die regelmatig gebeurt en wordt bewezen, onmiddellijk gevolgen heeft, ook wanneer het personeelslid de kennisgeving niet persoonlijk in ontvangst heeft genomen of de ontvangst bevestigt.

4.2.2. Schending artikel 24 Tuchtwet

Aan verzoekster wordt ten laste gelegd dat zij de ambtsplichten en richtlijnen niet naleefde met betrekking tot een interventie aangaande een diefstal met braak d.d. 23 november 2016.

Dit betreft aldus een feit dat met zekerheid dient beschouwd te worden als ‘een feit dat rechtstreeks betrekking heeft op de uitvoering van een opdracht van gerechtelijke politie’ zoals voorzien in artikel 24 van de Tuchtwet zodat een zware tuchtstraf slechts kan worden opgelegd na het advies van de procureur des Konings.

Hetgeen ook vaststaat is dat het advies van de procureur des Konings inzake dateert van 28 september 2017 en aan de Tuchtraad werd overgemaakt op 2 oktober 2017 en aan het tuchtdossier werd toegevoegd.

Dit is dus nadat het verzoek tot heroverweging en het voorstel van zware tuchtstraf respectievelijk op 29 juni 2017 en op 5 juli 2017 aan de Tuchtraad werden overgemaakt.

De cruciale vraag die zich nu stelt is of artikel 24 Tuchtwet werd nageleefd door de voorlegging van het advies van de procureur des Konings op 2 oktober 2017 en indien dit niet het geval is wat dan het gevolg daarvan is.

In artikel 24 derde en vierde lid Tuchtwet staat, omtrent het tijdstip dat dit advies dient te worden voorgebracht, te lezen:

‘De (...) adviezen moeten gemotiveerd zijn en worden binnen een termijn van twintig dagen te rekenen van de dag waarop het voorstel tot straf aan de betrokken overheid wordt toegestuurd en vooraleer de tuchtraad zich uitspreekt. Eens die termijn verstreken is, wordt de betrokken overheid geacht geen aanvullend advies te willen verstrekken.

De (...) adviezen moeten eveneens aan het voorstel van zware tuchtstraf van de hogere tuchtoverheid toegevoegd worden.’

De Tuchtraad wijst op het feit, gelet op de tegenstrijdigheid tussen de voormelde bepalingen meer bepaald het derde lid enerzijds en het vierde lid anderzijds, dat de verplichting voor de betrokken overheden om hun advies te geven ‘voordat de tuchtraad zich uitspreekt’ zinloos is geworden sinds de wijziging van artikel 24 bij de wet van 31 mei 2001.

Oorspronkelijk werd het voorstel van zware tuchtstraf gelijktijdig aan de tuchtraad en aan de adviesverlenende instanties meegedeeld en had het toen zin om te bepalen dat die instanties hun advies in elk geval moesten geven voordat de tuchtraad een advies gaf.

Sinds de bedoelde wetswijziging dient de hogere tuchtoverheid het voorstel van tuchtstraf, samen met de ingewonnen adviezen (artikel 24, vierde lid), ter kennis van de betrokkene te brengen, waarna deze laatste eventueel bij de tuchtraad om een heroverweging van de voorgestelde straf kan verzoeken. Het is kennelijk bij vergetelheid dat de woorden ‘voordat de tuchtraad zich uitspreekt’ niet geschrapt zijn ([...]).

Aldus dient besloten te worden tot het gegeven dat inzake de adviesverplichting niet correct werd nageleefd. De adviesverplichting heeft een verplichtend en substantieel karakter waaruit volgt dat het advies door de tuchtoverheid als een rechtens relevant feit voor de tuchtbeslissing moet worden aanzien hetgeen op het eerste gezicht lijkt in te houden dat zij dat advies in beginsel moet betrekken bij haar besluitvorming ([...]).

Het is dan ook ten onrechte dat de tuchtoverheid nu voorhoudt dat de verzoekster niet in haar belangen geschaad is door dit gegeven. Het is niet omdat ‘post factum’ wordt vastgesteld dat ook de procureur des Konings dezelfde tuchtstraf adviseert dat men dient te besluiten dat de belangen van verzoekster niet geschaad zijn.

Bij de definitieve beslissing van de tuchtoverheid, zoals verwoord in het voorstel van zware tuchtstraf dat voorligt, werd aldus geen rekening gehouden met het door

de procureur des Konings verleend advies vermits dit advies er nog niet was op het ogenblik van het opmaken van dat voorstel van zware straf zoals overgemaakt aan de verzoekster. Het staat derhalve vast dat de tuchtoverheid dit advies niet heeft betrokken bij het door haar aan verzoekster overgemaakte voorstel van zware straf.

Wel terecht wijst de tuchtoverheid op het feit dat de eerste reeks zware tuchtfeiten vermeld onder 2.1.1 (van het voorstel tot zware tuchtstraf) tekortkomingen betreffen in de relatie tot haar collega-inspecteur.

Deze feiten betreffen geen feiten zoals bedoeld in artikel 24 Tuchtwet die het verplicht advies van de procureur des Konings behoeften.

Voor deze feiten staat het aldus vast dat geen advies van de procureur des Konings bij de besluitvorming diende betrokken te worden zodat voor deze feiten zich de vraag stelt of alsnog een tuchtstraf kan worden opgelegd.

De Tuchtraad is van oordeel dat niets in de wet staat dat alsnog voor deze overige feiten een tuchtstraf wordt opgelegd, na zuivering van het feit sub 2.1.2 (van het voorstel tot zware tuchtstraf) met betrekking tot het niet naleven van de ambtsverplichtingen en richtlijnen in verband met een interventie, een interventie op 23 november 2016, en wordt gemotiveerd dat de voorgestelde straf gehandhaafd blijft voor de overeind blijvende feiten sub. 2.1.1 (van het voorstel tot zware tuchtstraf) zoals hierna vermeld, die op zich ernstig genoeg zijn teneinde de voorgestelde tuchtstraf te verantwoorden.

4.2.3. De aanstelling van de voorafgaande onderzoeker De verzoekster houdt voor dat:

- Ondanks het feit dat de voorafgaande onderzoeker niet werd aangesteld door de hogere tuchtoverheid, zij een onderzoek uitvoerde;

- Deze vooronderzoeker daarbij ernstige fouten maakte door

1. Een onderzoek uit te voeren zonder aanstelling en

2. Daarbij zou zelfs niet eens een opdracht gegeven welke feiten zij diende te onderzoeken

3. Het voeren van een heuse audit omtrent de persoon van de verzoekster hetgeen niet tot de bevoegdheid van de voorafgaande onderzoeker behoort in het kader van een tuchtonderzoek

De tuchtoverheid heeft op het eerste argument als volgt geantwoord in het voorstel van zware straf:

‘In uw verweer voert u verder aan dat de voorafgaand onderzoeker niet wettig is aangesteld en dat niet een opdracht werd gegeven om bepaalde feiten te onderzoeken. Uit de samenlezing van de artikelen 32 en 38 blijkt dat zowel de gewone tuchtoverheid als de hogere tuchtoverheid een voorafgaand onderzoeker kunnen aanstellen en dat de hogere tuchtoverheid, na te zijn geadieerd door de gewone tuchtoverheid, niet verplicht is opnieuw een voorafgaand onderzoeker aan te stellen. Uit de aanstelling van de voorafgaand onderzoeker blijkt verder dat zij de opdracht kreeg een voorafgaand onderzoek te voeren ten laste en ten ontlaste met betrekking tot de feiten vermeld in deze aanstelling. Dit onderzoek werd grondig en objectief gevoerd.’

Uit het tuchtdossier blijkt duidelijk dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt:

- Bij beslissing van 8 december 2016 van de korpschef [J.V.A.] commissaris [A.T.] werd aangewezen als voorafgaand onderzoeker en dat zij gelast werd ‘met het uitvoeren van een voorafgaand onderzoek ten laste en ten ontlaste met betrekking tot de feiten bedoeld in punt 2’;

Onder punt 2 van diezelfde beslissing de feiten volledig werden uiteengezet en opgesomd zoals in het inleidend verslag.

Terecht stelt de tuchtoverheid in de huidige tuchtprocedure dat uit de samenlezing van de artikelen 32 en 38 blijkt dat zowel de gewone tuchtoverheid als de hogere tuchtoverheid een voorafgaand onderzoeker kunnen aanstellen en dat de

hogere tuchtoverheid, na te zijn geadieerd door de gewone tuchtoverheid, niet verplicht is opnieuw een voorafgaand onderzoeker in te stellen.

De Tuchtraad is, zoals de tuchtoverheid, de mening toegedaan dat dit vooronderzoek correct en in alle objectiviteit verlopen is.

Daarenboven is het verwijt vanwege de verzoekster, dat de vooronderzoekster een heuse audit gevoerd heeft nopens de persoon van de verzoekster en dat dit niet tot haar bevoegdheid behoorde, niet gestaafd door enig concreet gegeven maar betreft dit enkel een vage bewering.

Bij nalezing van de door de vooronderzoeker opgestelde processen-verbaal van verhoor blijkt dat zij sommige collega-getuigen bevroeg over hun contact met verzoekster, de gemoedstoestand van verzoekster, de houding van verzoekster op interventie, over het feit of ze ooit incidenten met verzoekster hadden meegemaakt en om de persoon van verzoekster te omschrijven.

Dergelijke vragen zijn hier, gelet op de aard van de tenlasteleggingen die hoofdzakelijk betrekking hebben op de houding van verzoekster op de werkvloer ten aanzien van haar overste, zeker op hun plaats en de vooronderzoekster heeft zeker niet, door dergelijke vragen te stellen, haar bevoegdheid als vooronderzoekster inzake overschreden.'

Wat het bewijs van de feiten de toerekening ervan betreft, bracht de tuchtraad volgend advies uit:

'De argumenten van de verzoekster met betrekking tot het niet bewaren op 2 december 2016 van het dienstwapen in de wapenkast overeenkomstig de voorschriften inzake behoeven geen antwoord nu dit feit om gegronde reden niet toegerekend wordt aan de verzoekster hetgeen expliciet uiteen werd gezet in het voorstel van zware straf onder punt 4.4.

Daarin werd besloten door de tuchtoverheid dat:

- De feiten omschreven in 2.1.1.D niet vaststaan en dat ze niet kunnen worden toegerekend worden aan verzoekster op basis van het verslag van voorafgaand onderzoek
- Dit feit haar niet als tuchtfeit wordt aangerekend.

De Tuchtraad is van oordeel dat de tuchtoverheid terecht de tenlasteleggingen sub 2.1.1.A, 2.1.1.B en 2.1.1.0 doch enkel wat betreft het eierdoosje d.d. 17 oktober 2016 bewezen verklaard heeft en aan de verzoekster toegerekend heeft.

De verzoekster betwist de haar ten laste gelegde feiten en verwijst in haar pleitnota, wat het bewijs van de feiten betreft, enkel naar 'haar relaas'.

In het tuchtdossier meer bepaald onder stuk nr. 40 van het voorverslag bevindt zich een document genaamd 'relaas van de feiten' ondertekend door verzoekster en gedateerd op 9 maart 2017, waarvan de Tuchtraad vermoedt dat zij daarmee 'haar relaas' zoals vermeld in de pleitnota bedoelt.

De verzoekster is in haar pleitnota (neergelegd op 4 oktober 2017) niet ingegaan op de weerlegging, in de hiervoor aangehaalde motivering van het tuchtbesluit, door de tuchtoverheid van haar verweer gevoerd voor de tuchtoverheid onder meer zoals uiteengezet "in haar relaas'.

Uit de chronologie der feiten en getuigenverklaringen blijkt wat het feit sub 2.1.1.A betreft dat:

- Het desbetreffende proces-verbaal 24[xx]/2016 door verzoekster in behandeling werd genomen op 8 september 2016;
- Hoofdinspecteur [N.V.] op woensdag 12 oktober 2016 aan verzoekster een mail gestuurd heeft met de vraag waarom ze niet aan het proces-verbaal gewerkt heeft en hij eist dat het stuk afgewerkt is tegen 'nu vrijdag' waaronder 14 oktober 2016 dient verstaan te worden;
- Er zich tussen verzoekster en hoofdinspecteur [N.V.] op 13 oktober 2016 een discussie heeft afgespeeld over het feit dat de laatste voorstelde om langer te blijven voor het afwerken van processen-verbaal (volgens getuige [C.L.]) en waarbij

hoofdinspecteur [N.V.] met verheven stem gezegd heeft “Dat PV ligt al zo lang in uw bakje” (volgens getuige inspecteur [D.]);

- Het desbetreffende proces-verbaal pas op 18 oktober 2016 om 17:08u op status AF(handelen) gesteld werd.

Daaruit kan met zekerheid besloten worden dat verzoekster, hoewel deze opdracht meermaals in herinnering werd gebracht, het proces-verbaal 24[XX]/16 niet tijdig afwerkte, voorwerp van de tenlastelegging sub 2.1.1.A.

Het argument van verzoekster, zoals uiteengezet in haar pleitnota neergelegd voor de Tuchtraad, dat zij zich niet schuldig gemaakt heeft aan het niet tijdig afwerken van een proces-verbaal aangezien ‘zij van mening was dat zij nog tijd had tot daags nadien’ wordt door geen enkel objectief element in het tuchtdossier gestaafd.

Ook de feiten van tenlastelegging sub 2.1.1.B meer bepaald de ongepaste en onrespectvolle houding en uitlatingen ten aanzien van haar hiërarchische overste HINP [N.V.] op 12 en 13 oktober 2016 zijn volgens de Tuchtraad bewezen en daarvoor wordt verwezen naar de motieven uiteengezet in het voorstel van zware tuchtstraf van de tuchtoverheid.

De verzoekster heeft ook met betrekking tot dit tuchtfeit voor de Tuchtraad het verweer herhaald dat zij voor de tuchtoverheid heeft doen gelden, zonder in te gaan op de weerlegging daarvan in de hiervoor aangehaalde uitvoerige motieven van het tuchtbesluit.

De Tuchtraad oordeelt dat de tuchtoverheid op basis van de haar voorliggende gegevens terecht de feiten sub 2.1.1.B bewezen heeft verklaard om de motieven door haar uiteengezet in het voorstel van zware straf.

Hetzelfde geldt voor het feit sub 2.1.1.c wat het feit onder de hoofding ‘eierdoosje’ d.d. 17 oktober 2016 betreft.

Wat de feiten sub 2.1.1.C betreffen is de Tuchtraad echter van oordeel dat er twijfel bestaat nopens het bewijs van het feit zoals uiteengezet onder de hoofding ‘interventie met inspecteur [H.C.]’ en dit om de hierna uiteengezette redenen.

Om te beoordelen of de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn, dient nagegaan te worden of tuchtoverheid over voldoende objectief vastgestelde gegevens beschikte om het ten laste gelegde feit voor bewezen te houden.

Bij het voorgehouden feit waren slechts twee personen betrokken meer bepaald verzoekster en de genaamde [H.C.] die samen met verzoekster op 23 november 2016 een interventie uitvoerde aangaande een diefstal met braak en waarbij door de tuchtoverheid verweten wordt dat er een foutieve beslissing genomen werd toen zij de aangetroffen brommer onbeheerd achtergelaten hebben.

Uit de chronologie der feiten blijkt dan dat INP [H.C.] na dit gebeuren van 23 november 2016 meer bepaald bij mail van 30 november 2016 aan [B.G.] uiteenzette dat verzoekster haar op 23 november 2016 in vertrouwen heeft genomen over de incidenten van 12 en 13 oktober 2016 en dat ze meer bepaald verklaarde dat ‘ze niet weet wat ze gedaan zou hebben moest ze hare blaffer bij de hand hebben gehad. Ze zou oftewel door hare kop geschoten hebben of op [N.V.] of dat ze het niet weet wat ze anders had gedaan” en dat “als ze in hare kop had geschoten of iets anders had gedaan op den bureau, het zeker in de krant had gekomen en dat de Korpschef of de [N.V.] het dan hadden mogen uitleggen.’

Daarnaast verklaarde INP [H.C.] dat ze zich hierdoor bedreigd voelde en dat ze tijdens dezelfde interventieshift (van 23 november 2016) niet tegen verzoekster heeft durven ingaan wanneer er een discussie ontstond over het al dan niet in beslag nemen van de bromfiets, gediend als middel bij een misdrijf, en het al dan niet verwittigen van de OGP.

De Tuchtraad is van oordeel dat de getuige [H.C.] niet als volledig objectieve getuige bestempeld kan worden nu ook zij betrokken is bij het voorval met

betrekking tot de achtergelaten brommer en zij door haar verklaring, dat ze zich bedreigd voelde door verzoekster door dienst vermeende uitlatingen, de eventuele schuld van het gebeuren met de brommer bij de verzoekster kan leggen.

Volgens de Tuchtraad is, in tegenstelling met hetgeen de tuchtoverheid in het voorstel van zware tuchtstraf vooropstelt, het gegeven dat INP [H.C.] ook tuchtrechtelijk vervolgd zou worden voor de feiten van het niet in beslag nemen van de brommer wel degelijk relevant teneinde de geloofwaardigheid van haar verklaring te beoordelen.

De Tuchtraad meent dat de verklaring van [H.C.] desomtrent geen voldoende noch objectieve basis vormt om dit feit lastens de verzoekster voor bewezen te houden zodat de tuchtoverheid niet zorgvuldig tewerk is gegaan bij de vaststelling van dit feit dat zij ten laste legt van verzoekster en dat de materiële motieven waarop de bestreden beslissing steunt, niet deugdelijk zijn.

Volgens de verzoekster werd de motiveringsplicht geschonden in het voorstel van zware straf omdat volgens haar niet gemotiveerd werd waarom het niet om inschattingsfouten zou gaan.

De Tuchtraad wenst te wijzen op het feit dat desomtrent de tuchtoverheid schreef:

‘Van een inschattingsfout kan geen sprake zijn. Het zou dan overigens om zeer veel inschattingsfouten achter elkaar gaan. Dit feit getuigt daarentegen van een bewust eigengereid optreden.’

Vooreerst wijst de Tuchtraad op het feit dat de tuchtoverheid geen verplichting heeft om negatief te motiveren of met andere woorden dat zij niet moet motiveren waarom de feiten geen inschattingsfouten zijn maar dat zij integendeel moet bewijzen en motiveren dat de feiten tuchtvergrijpen uitmaken, toerekenbaar aan de verzoekster hetgeen zij volgens de Tuchtraad afdoende gedaan heeft.

Vervolgens stelt de Tuchtraad zich de vraag hoe een optreden ten aanzien van overste en collega's een inschattingsfout kan uitmaken. Daarenboven sluit niets uit dat ook een inschattingsfout een tuchtfeit uitmaakt.

Eveneens terecht heeft de tuchtoverheid in het voorstel van zware straf geoordeeld dat de bewezen gebleven feiten kunnen worden toegerekend aan de verzoekster.

De materialiteit van de bewezen tenlasteleggingen staat vast en ze kunnen aan verzoekster worden toegerekend nu niet blijkt uit het tuchtdossier dat zij niet wist wat ze deed of dat er omstandigheden waren die haar buiten haar wil deden handelen.

Betreffende de vraag of de feiten een tuchtvergrijp uitmaken, verwijst de Tuchtraad naar artikel 3 van de wet van 19 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten:

‘[...]’

De hogere tuchtoverheid stelt terecht dat deze feiten een inbreuk uitmaken op:

‘het niet tijdig afwerken van een PV hoewel deze opdracht meermaals in herinnering werd gebracht is onzes inziens een tekortkoming aan de beroepsplichten. Dat u hierop ongepast en onrespectvol reageerde ten opzichte van uw hiërarchische meerdere HINP [N.V.] op 12 en 13 oktober 2016 is onzes inziens een schending van de waardigheid van het ambt en van de beroepsplichten, waaronder de hiërarchische gehoorzaamheidplicht. De deontologische code van de politie is duidelijk inzake het uitvoeren van bevelen, onderrichtingen en richtlijnen. Artikel 15 vermeldt o.a. dat de personeelsleden het gezag van hun chefs eerbiedigen. Artikel 16 zegt o.a. dat de weigering om aan de bevelen van zijn chefs te gehoorzamen of het opzettelijke verzuim om deze bevelen uit te voeren een tekortkoming vormen. Enkel een onwettig bevel mag niet uitgevoerd worden. In artikel 17 staat o.a. dat de personeelsleden adequate initiatieven nemen met het oog op een goede uitvoering van hun opdrachten. Zij doen dit met respect voor de

wettelijke en reglementaire beschikkingen en in de geest van de bevelen en richtlijnen van hun 130 van de deontologische code van de politie gaat over loyaliteit en vermeldt dat het personeelslid dat meent niet akkoord te gaan met de beleidslijn (....) het recht heeft te trachten zijn chefs, met tact, van zijn visie te overtuigen, zonder dat tegen hem een rechtstreekse sanctie kan genomen worden omdat het zijn mening heeft geuit. Indien het daar niet in slaagt, moet het zich schikken naar dit beleid. Uw gedrag vormt tevens een inbreuk op artikel 41 van de deontologische code. Door in te gaan tegen deze richtlijnen uit de deontologische code schendt u naar onze mening flagrant de beroepsplichten en de waardigheid van het ambt

Hetzelfde geldt voor de ongepaste en onrespectvolle uitlatingen die u deed op 17 oktober 2016. Het is voor een politieambtenaar volstrekt ongepast om uitlatingen te doen zoals 'Wie ga ik hier sebiets eens bijeenbrengen'. Dit is in strijd met de waardigheid van het ambt. De uitlatingen die u deed op 23 november 2016 tegen [H.C.] kwamen zeer bedreigend over en hebben geleid tot een ernstige vertrouwensbreuk met hoofdinspecteur [N.V.] en korpschef [JVA]. Ook hiermee wordt een inbreuk gepleegd op de waardigheid van het ambt. Beide onderdelen van dit tuchtfact zijn ook een inbreuk op artikel 41 van de deontologische code.'

Vermits volgens de Tuchtraad de uitlatingen gedaan op 23 november 2016 tegen [H.C.], onderdeel van tenlastelegging sub 2.1.1.C niet bewezen zijn, dienen deze laatste motieven geschrapt te worden in zoverre betrekking op dat feit.'

Wat de strafmaat betreft, adviseert de Tuchtraad als volgt:

'De hogere tuchtoverheid stelt in haar voorstel van zware tuchtstraf:
[...];

Aangezien ik meen dat de feiten vaststaan, dat ze u kunnen worden toegerekend en dat ze, krachtens de motivering en binnen de perken zoals uiteengezet in punt 4, een tuchtvergrijp uitmaken;

In mijn hoedanigheid van hogere tuchtoverheid :

deel ik u mee dat er een tuchtdossier ten uwe laste werd samengesteld en dat ik voorstel om u, voor de feiten vervat in punt 2, behoudens voor feit 2.1.1.D., de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege op te leggen. Dit voorstel van strafmaat is ingegeven door de volgende elementen:

- Er worden u diverse tuchtfacten ten laste gelegd, waarvan sommige, bijzonder ernstig zijn gelet op hun impact op de werking van de dienst, gelet uw functie van politie-inspecteur en gelet op de vertrouwensbreuk die ze met zich brengen.

Het feit van de ongepaste en onrespectvolle houding en uitlatingen t.a.v. uw hiërarchische overste HINP [N.V.] zijn zeer ernstig. Er is geen enkele verschoning voor dergelijk gedrag. Dit is ook geen 'inschattingfout'. U behoort te weten dat u zich heeft te schikken naar legitieme opdrachten en instructies van uw hiërarchische overste; en zelfs als u meent (*in casu* ten onrechte) dat ze niet legitiem zijn, moet u zich nog steeds respectvol gedragen. De werking van een politiekorps is opgebouwd rond het hiërarchisch gezag, waarbij van elke politiefunctaris mag worden verwacht dit hiërarchisch gezag te respecteren, zo niet kan de goede werking van het politiekorps niet worden verzekerd. Uw reactie op de legitieme opdracht een PV af te werken is totaal buiten proportie, te meer dit afwerken (uiteindelijk op 18.10.2016) welgeteld 10 minuten in beslag heeft genomen. Een korps kan niet werken met inspecteurs die menen zelf te mogen bepalen of en wanneer ze gegeven opdrachten uitvoeren.

Ook het tuchtfact van de ongepaste en onrespectvolle uitlatingen ten aanzien van collega's is totaal onaanvaardbaar en een gevaar voor het korps en de maatschappij. Wat moeten de collega's en het publiek denken van een (gewapend) inspecteur van politie die zich spontaan afvraagt wie ze in elkaar zal gaan slaan? Of van een collega die zegt zichzelf niet in de hand te hebben als ze in het nauw gedreven wordt? Waarbij in het nauw drijven kennelijk staat voor de vraag een PV af te

werken, een taak die 10 minuten in beslag nam. Een politieinspecteur die interventies doet kan met meer stresserende situaties geconfronteerd worden, net als met omstandigheden waarin men zich meer in het nauw gedreven kan voelen dan bij dergelijke eenvoudige vraag tot afwerking van een PV. Dergelijk gedrag levert een bedreiging op voor collega's en publiek. Het feit dat u verschillende weken na het voorval van 13 oktober 2016 tijdens een interventie met collega [H.C.] nog dermate overstuurt bent dat u de combi aan de kant moet zetten en nog dergelijke dreigende taal spreekt, is bijzonder verontrustend. Dit heeft een onherstelbare vertrouwensbreuk tot gevolg. Het politiecollege kan noch wil het risico nemen dat u vroeg of laat de daad bij het woord voegt en wil vermijden dat u in échte stresserende situaties terecht komt, die opnieuw tot een ontspoorde reactie leiden of erger, collega's of burgers in gevaar brengen.

Het tuchtfeit 2.1.2. getuigt van een ongepast eigengereid gedrag dat geenszins kan worden geduld.

- De te laste gelegde feiten hebben een zware impact op de goede werking van de dienst, meer bepaald op de relatie tot en samenwerking met de collega's en de hiërarchische oversten. Het negeren van op de opdracht om een proces-verbaal af te werken op 13 oktober 2016 leidde tot een luidruchtige discussie en geroep, waarvan diverse andere personeelsleden getuige waren. Het gedrag en de houding van XXXX maakte K. [D.] (op dat ogenblik zwanger) bang. Haar buitensporige reactie hield een deel van het aanwezige personeel bezig.

De uitlatingen over de gebeurtenissen op 13 oktober 2016 tegen INP [H.C.] enkele weken later, hadden tot gevolg dat INP [H.C.] zich bedreigd voelde en tijdens de interventie niet meer tegen XXXX durfde in te gaan.

- Wij moeten te allen tijde uw veiligheid en de veiligheid van uw collega's kunnen waarborgen. Uw houding en reacties, zoals ze blijken uit de tuchtfeiten, doen daarbij ernstige vragen rijzen.

Om al deze redenen is enkel een tuchtstraf die u definitief uit de dienst verwijderd gepast.

De in uw verweer gevraagde confrontaties werden uitgevoerd via het tegensprekelijke getuigenverhoor waar u zelf alle vragen heeft kunnen stellen aan de getuigen, een mogelijkheid waarvan u gebruik heeft gemaakt. Van een schending van de rechten van verdediging is dan ook geen sprake.

Het vaststaan van de feiten en de kwalificatie als tuchtfeiten werd in punt 4 behandeld. Hieruit blijkt dat het geenszins om 'inschattingfouten' gaat

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden dus niet geschonden.

De proportionaliteitsvereiste wordt in tegenstelling tot wat u aanvoert eveneens gerespecteerd. Gezien de vertrouwensbreuk die de betreffende feiten hebben veroorzaakt, achten wij een minder ingrijpende maatregel niet voldoende. Hierboven werd uiteengezet waarom het ontslag van ambtswege verantwoord is. De laatste evaluatie werd pas na een herevaluatie door de eindverantwoordelijke (*in casu* de korpschef) omgebogen van onvoldoende naar bevredigend, met behoud van een aantal opmerkingen. Er valt niet in te zien waarom dit aan de motieven voor het ontslag van ambtswege een afbreuk zou doen. Uw blanco tuchtverleden wordt erkend en in aanmerking genomen als verzachtende omstandigheid, doch is niet van aard een afbreuk te doen aan de vaststelling dat een ontslag van ambtswege zich opdringt.'

De Tuchtraad wijst vooreerst op het feit dat, om de redenen zoals hiervoor uiteengezet, voor de feiten sub 2.1.2 betreffende het niet naleven van de ambtsplichten en richtlijnen m.b.t. een interventie op 23 november 2016 geen tuchtstraf meer kan worden opgelegd.

De feiten sub 2.1.1.c, zoals uiteengezet onder de hoofding 'interventie met inspecteur [H.C.]', zijn volgens de Tuchtraad niet bewezen zodat ook deze niet in overweging kunnen worden genomen bij het bepalen van de straf.

Voor de bewezen gebleven feiten, meer bepaald deze sub 2.1.1.A, 2.1.1.B en 2.1.1.C doch enkel wat het eierdoosje betreft, is de Tuchtraad van oordeel dat er alsnog een tuchtstraf kan worden opgelegd meer bepaald het ontslag van ambtswege.

De verzoekster houdt in haar pleitnota voor dat er geen rekening werd gehouden met de eventuele voorgaanden of de staat van dienst noch 'de laatste evaluatie' die niet zou zijn voorgebracht zonder echter uitdrukkelijk te vermelden over welke evaluatie het dan zou gaan.

Vooreerst wijst de Tuchtraad op het feit dat onder stuk 1.19 van het tuchtdossier het verslag van de voorafgaand onderzoeker en het geïnventariseerd dossier samengesteld door de voorafgaand onderzoeker zich verschillende evaluatieverslagen en functioneringsnota's bevinden.

Uit het voorstel zware straf blijkt dat de 'laatste evaluatie' de evaluatie zou zijn die na herevaluatie door de eindverantwoordelijke (*in casu* de korpschef) werd omgebogen van onvoldoende naar bevredigend.

In het voormeld dossier van het voorverslag bevindt zich een stuk bijlage 51 dat luidt: 'evaluatie opgesteld door de eindverantwoordelijke ten gevolge het beroep door de geëvalueerde dd. 10/12/2015.

Onder de 'Eindvermelding' van deze evaluatie staat op het einde onder meer te lezen:

'Het klopt inderdaad dat in het verleden de samenwerking met inspecteur XXXX bijzonder moeilijk verliep en dit ten koste van andere medewerkers. Met het oog op een verdere samenwerking wensen wij het eindoordeel bij te stellen naar 'bevredigend' maar wij rekenen uiteraard wel op een verandering in attitude bij betrokkene. Het klopt inderdaad dat hier recent al verbetering in is opgetreden maar wij verwachten dat dit een blijvend gegeven wordt. Dit zal ook zo worden opgenomen in het planningsgesprek.'

Hierover schrijft de tuchtverleden terecht in haar voorstel van zware straf dat zij niet inziet waarom die ombuiging van onvoldoende naar bevredigend, met behoud van een aantal opmerkingen, aan de motieven voor het ontslag van ambtswege afbreuk zou doen.

Over het blanco tuchtverleden motiveerde de tuchtverleden dat 'uw blanco tuchtverleden wordt erkend en in aanmerking genomen als verzachtende omstandigheid doch is niet van die aard een afbreuk te doen aan de vaststelling dat een ontslag van ambtswege zich opdringt.'

Ten onrechte werd de verzoekster onder deze hoofding nogmaals op dat de tuchtverleden niet gemotiveerd heeft waarom het niet om inschattingsfouten zou gaan en verwijst de Tuchtraad naar hetgeen reeds hiervoor daarover uiteengezet werd onder punt 5.3.

Daarenboven werd in het voorstel van zware straf weliswaar gesteld waarom de onrespectvolle houding ten aanzien van HINP [N.V.] geen inschattingsfout was en werd gemotiveerd:

'Het feit van de ongepaste en onrespectvolle houding en uitlatingen t.a.v. uw hiërarchische overste HINP [N.V.] zijn zeer ernstig. Er is geen enkele verschuiving voor dergelijk gedrag. Dit is ook geen 'inschattingsfout'. U behoort te weten dat u zich heeft te schikken naar legitieme opdrachten en instructies van uw hiërarchische overste; en zelfs als u meent (*in casu* ten onrechte) dat ze niet legitiem zijn, moet u zich nog steeds respectvol gedragen. De werking van een politiekorps is opgebouwd rond het hiërarchisch gezag, waarbij van elke politiefunctaris mag worden verwacht dit hiërarchisch gezag te respecteren, zo niet kan de goede werking van het politiekorps niet worden verzekerd. Uw reactie op de legitieme opdracht een PV af te werken is totaal buiten pro portie, te meer dit afwerken (uiteindelijk op 18.10.2016) welgeteld 10 minuten in beslag heeft genomen. Een korps kan niet werken met inspecteurs die menen zelf te mogen bepalen of en

wanneer ze gegeven opdrachten uitvoeren.’

De verzoekster houdt voor dat INP [G.] verklaard heeft dat er duidelijk aan dossieropbouw is gedaan en dat er al langer het plan was opgevat om verzoekster buiten te werken maar dat er dan een dossier moest opgebouwd worden.

De Tuchtraad stelt vast dat dergelijke uitspraak niet terug te vinden is bij de genoemde getuige en aldus diens woorden verdraaid worden door de verzoekster in haar pleitnota.

In haar verklaring van 27 februari 2017 (bijlage 37 aan verslag van voorafgaand onderzoek) stelde deze getuige uitdrukkelijk:

‘Ik vind het jammer dat het zo lang heeft geduurd dat er iets is ondernomen. 1,5 jaar geleden is er een ambulance geweest om XXXX op te halen. Het was de bedoeling om XXXX te colloqueren. Dat is niet gelukt, dus een paar weken later zit die terug tussen ons. XXXX raakte steeds meer vervreemd van de groep inspecteurs’

Daarop antwoordde de vooronderzoeker: ‘Het is natuurlijk wel zo dat je niemand zonder grondige dossieropbouw kunt verplichten thuis te blijven’ waarop de getuige dan verklaarde ‘Nee dat klopt. Maar ik wilde niet de persoon zijn die de bal aan het rollen bracht. Nu kadert deze verklaring in een onderzoek, maar ik zou dit nooit spontaan komen melden.’

Wat de schending van het proportionaliteitsbeginsel betreft.

De tuchtoverheid beschikt bij het bepalen van de aard en de ernst van de tuchtsanctie over een ruimte appreciatiebevoegdheid, die de redelijkheid als grens heeft. Bij het bepalen van de tuchtsanctie zal de tuchtoverheid rekening dienen te houden met de aard van de ten laste gelegde feiten, de tuchtrechtelijk vervolgde persoon, de omstandigheden waarin de feiten gepleegd zijn, de goede werking van de dienst en de weerslag van de inbreuk en de bestraffing op het gedrag van andere personeelsleden.

Ook hier wijst de Tuchtraad op het feit dat de motieven m.b.t. tenlasteleggingen 2.1.1.c wat het incident t.a.v. [H.C.] betreft en deze sub 2.1.2 niet meer kunnen gehandhaafd blijven ter ondersteuning van de voorgestelde straf.

Uit de overwegingen van de tuchtoverheid blijkt duidelijk waarom naar het oordeel van de verwerende partij de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege dient te worden opgelegd.

Het zijn geenszins loutere stijlformules, maar overwegingen die concreet op de zaak zijn toegespitst.

De tuchtoverheid wijst vooreerst op de bijzondere ernst van de feiten, waaraan zij zeer zwaar tilt. Het kan niet worden ontkend dat dergelijke feiten die de tuchtoverheid als ‘bijzonder ernstig’ aanziet een ‘zwaardere’ tuchtsanctie rechtvaardigen.

Wat de ongepaste en onrespectvolle houding en uitlatingen t.a.v. de hiërarchische overste betreft voegt de tuchtoverheid terecht toe dat daarvoor geen enkele verschoning is en dat de werking van het politiekorps opgebouwd is rond het hiërarchisch gezag waarbij van elke politiefunctionaris mag worden verwacht dit hiërarchisch gezag te respecteren, zo niet kan de goede werking van het politiekorps niet worden verzekerd. De tuchtoverheid stelde terecht dat de verzoekster hoorde te weten dat zij zich te schikken had naar de legitieme opdrachten en instructies van haar korpsoverste en zelfs als zij meende dat ze niet legitiem waren diende zij zich nog respectvol gedragen.

Daarbij motiveert de tuchtoverheid nog dat ‘de ongepaste en onrespectvolle uitlatingen ten aanzien van collega's totaal onaanvaardbaar en een gevaar voor het korps en de maatschappij’.

Terecht stelde de tuchtoverheid dat een politie-inspecteur die interventies doet met meer stresserende situaties geconfronteerd kan worden net als met omstandigheden waarin men zich meer in het nauw kan gedreven voelen dan bij

dergelijke eenvoudige vraag tot afwerking van een PV.

Het motief met betrekking tot het voorval tijdens de interventie met collega [H.C.] (waarbij verzoekster nog blijkbaar dermate overstuur was dat ze de combi aan de kant moest zetten en dreigende taal zou gesproken hebben) dient volgens de Tuchtraad geschrapt te worden nu deze dit feit niet bewezen beschouwt.

Het motief dat het gedrag van verzoekster een onherstelbare vertrouwensbreuk tot gevolg heeft blijft weliswaar overeind maar het argument nopens het tuchtfeit sub 2.1.2 niet om de redenen hierboven uiteengezet.

Daarbovenop wijst de tuchtoverheid op de zware impact op de goede werking van de dienst die deze feiten hebben meegebracht meer bepaald op de relatie tot en samenwerking met de collega's en de hiërarchische oversten, wat de verwerende partij eveneens mee in haar beoordeling van de strafmaat heeft betrokken.

Al deze elementen in acht genomen kan het opleggen van het ontslag van ambtswege - en dus de op één na zwaarste tuchtsanctie - bezwaarlijk een onredelijke beoordeling worden genoemd.

Voorts kan worden vastgesteld dat de verwerende partij - anders dan wat verzoekster beweert - de door haar ingeroepen verzachtende omstandigheden mee in haar beoordeling heeft betrokken. Uit de motivering van de strafmaat blijkt dat zij van oordeel is dat verzoekers blanco tuchtverleden 'niet van die aard is afbreuk te doen aan de vaststelling dat een ontslag van ambtswege zich opdringt'.

Het is niet onredelijk dat de verwerende partij van oordeel is dat de door de tuchtoverheid opgesomde voornoemde elementen zwaarder doorwegen en geen afbreuk doen aan de door verzoekster ingeroepen verzachtende omstandigheden.

In zoverre onderzoekster de overweging dat haar aanwezigheid strijdig zou zijn met de goede werking van de dienst tracht te ontkrachten door ze te bestempelen als een loutere bewering, moet worden opgemerkt dat het helemaal niet ondenkbaar is dat verzoeksters aanwezigheid tot spanningen kan leiden die de goede werking van de dienst in het gedrang kunnen brengen, precies omwille van de aard van de haar ten laste gelegde feiten.

Aan het vorige wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat, volgens verzoekster, enkele collega's verklaard hebben dat zij graag samenwerkten met verzoekster en met haar geen problemen kenden.

Het staat vast en kan niet ontkend worden dat iedereen positieve 'kanten' heeft maar dit kan geenszins de tuchtoverheid het recht onzeggen om te beslissen tot een tuchtstraf van ontslag van ambtswege, daar het niet de voorgehouden positieve karaktertrekken van de betrokkene zijn die primeren maar wel de goede werking van de dienst.

Ten onrechte werpt de verzoekster op dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat het om een éénmalige gebeurtenis ging nu wel degelijk verschillende feiten bewezen zijn in hoofde van verzoekster.'

5. Beslissing

[...]

In onze hoedanigheid van hogere tuchtoverheid en het gemotiveerd advies van de tuchtraad bedoeld in punt 4 bijtredend:

Leg ik u, voor de feiten vervat in punt 2,

- de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege op.

Het politiecollege volgt ter motivering van de strafmaat het standpunt van de tuchtraad zoals hierboven reeds integraal weergegeven in punt 4:

In toepassing van artikel 65, al. 2 van de Tuchtwet heeft deze tuchtstraf uitwerking met ingang van de dag waarop de voorlopige schorsing is ingegaan."

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over de opgeworpen exceptie zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VI. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet).

Verzoekster betoogt vooreerst dat de hogere tuchtoverheid steunt op vermoedens en eenzijdige verklaringen. Met betrekking tot de voor bewezen gehouden onrespectvolle houding naar hoofdinspecteur van politie V.C. toe, meent verzoekster dat zulks nooit is bewezen en dat niemand ook expliciet

heeft verklaard dat verzoekster onbeleefd zou zijn geweest, hetgeen ze uiteenzet. Bovendien moet dat feit worden aanzien als een menselijke reactie, zodat die ook een soort inschattingfout uitmaakt. Met betrekking tot de vermeende laattijdige afwerking van het proces-verbaal, verwijst verzoekster naar de bijkomende verklaring van hoofdinspecteur van politie V.C. waaruit volgens haar uit blijkt dat die niet kan aangeven dat er voldoende afwerkdagen waren voorzien en dat er in het korps met betrekking tot het tijdig afwerken van processen-verbaal, al eens een opmerking moest worden gemaakt ten aanzien van andere collega's. Het betrof dus volgens verzoekster geen abnormale situatie, waarbij het tevens niet bewezen is dat verzoekster “systematisch en expres met volle wil” weigerde het proces-verbaal af te werken. Verzoekster had hierover nooit eerder een opmerking gekregen. Het betrof een eenmalig feit dat eveneens als een inschattingfout moet worden aanzien. Wat tenslotte de dreiging betreft “om te slaan met een eierdoosje”, stelt verzoekster dat dit feit op vraag van hoofdinspecteur V.C. door D.S. naar voor is gebracht. Dit feit werd niet grondig onderzocht en kan niet worden gesitueerd in tijd en ruimte. D.S. verklaarde dat hij dit hoorde in de gang. Het voorval kon door niemand worden bevestigd. Voor het overige gaat verzoekster feitelijk verder in op dit voorval en ziet zij het als een “hilarische situatie”.

Verzoekster is voorts van oordeel dat er duidelijk geen grondig onderzoek is gevoerd, “nu bovendien wordt voortgegaan op tegenstrijdige en niet vaststaande gegevens”. De verklaring van collega D.L. staat haaks op die van hoofdinspecteur V.C., die zich verongelijkt voelde en als betrokken partij niet objectief is. Geen van de verhoorde collega's neemt het woord onbeleefd in de mond. Tevens werd het onderzoek gestuurd nu alle verhoorde collega's vooraf de versie van hoofdinspecteur V.C. voor ogen hebben gekregen. Ook staat het volgens verzoekster “met betrekking tot de feiten omtrent het eierdoosje” vast dat enkel D.S. hiervan melding maakte en dat vervolgens die mededeling werd overgenomen door hoofdinspecteur VC.. die hierbij niet aanwezig was. Andere getuigen zijn er niet en volgens verzoekster is “een getuige [...] geen getuige” en is er aldus geen sprake van een grondig onderzoek. Met betrekking tot het “vermeend laattijdig zijn van het pv” wijst verzoekster erop dat zij nooit eerder werd

aangemaand, dat zij onvoldoende afwerkdagen had, dat zij zich die dag niet goed voelde en van mening was dat zij dat proces-verbaal nadien ook nog kon afwerken, zoals trouwens hoofdinspecteur V.C. volgens haar ook suggereerde. Aldus werden artikel 3 van de tuchtwet en de zorgvuldigheidsplicht miskend.

Verzoekster zet tot slot uiteen dat de bestreden beslissing “deze beginselen, de materiële motiveringsplicht”, op verschillende punten miskent. Zij kan immers niet opmaken waarom haar argumenten niet zouden moeten worden aanvaard, noch de inhoud van getuigenverklaringen die objectief zijn en in haar voordeel spelen, terwijl de argumenten van de hogere tuchtoverheid net wel doorslaggevend zouden zijn ofwel de schuld zouden doen vaststellen. Het zijn volgens verzoekster allemaal indirecte aanwijzingen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het onderzoek werd gevoerd door de interne dienst van de politiezone zelf, “waardoor duidelijk bepaalde beïnvloeding heeft gespeeld en waarbij duidelijk is komen vast te staan dat verzoekster al van bij aanvang schuldig werd bevonden.” Dat schendt de door verzoekster aangehaalde bepalingen en beginselen.

Beoordeling

7. In de eerste plaats wordt hierna verzoeksters kritiek getoetst aan het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van de tuchtwet en de materiële motiveringsplicht.

Artikel 3 van de tuchtwet definieert het begrip “tuchtvergriep” als volgt:

“Elke handeling of gedraging, zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die een tekortkoming aan de beroepslichten uitmaakt of die van aard is de waardigheid van het ambt in het gedrang te brengen, is een tuchtvergriep en kan aanleiding geven tot het opleggen van een tuchtstraf.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk

bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

De tuchtoverheid heeft bij de uitoefening van haar tuchtbevoegdheid een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, zowel op het stuk van de bewezenverklaring als op het vlak van de tuchtrechtelijke kwalificatie van de ten laste gelegde feiten. De tuchtoverheid die zich over het opleggen van een tuchtstraf wegens een bepaald feit moet uitspreken, vermag daarbij niet alleen te steunen op bekentenissen of vaststaande bewijzen, maar ook op getuigenissen, vermoedens, enz. Indien zoals te dezen, een tuchtregeling geen bijzondere bewijswaardering voorschrijft, beoordeelt de tuchtoverheid op discretionaire wijze de bewijswaarde van de gegevens uit het tuchtdossier om tot een bepaalde overtuiging te komen.

De tuchtoverheid kan aldus het bewijs van de feiten steunen op vermoedens die gevolgtrekkingen zijn van bekende feiten om te besluiten tot een onbekend feit op voorwaarde dat die vermoedens gewichtig, bepaald en met elkaar overeenstemmend zijn.

Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidsstoezicht niet toe om zelf een beoordeling te maken van het bewezen zijn van de ten laste gelegde feiten of van de kwalificatie ervan als tuchtvergrijpen in de zin van artikel 3 van de tuchtwet. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

8. De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.7.). Hieruit blijkt dat tot het vaststaan van de feiten is besloten op grond van overeenstemmende verklaringen en getuigenissen die in de motivering van de bestreden beslissing zijn opgenomen en die steun vinden in het administratief dossier in het algemeen en in het omstandig vooronderzoek in het

bijzonder. Ook de toerekening van de tuchtrechtelijke feiten aan verzoekster wordt omstandig onderzocht.

Verzoekster voert een aantal feitelijke kritieken aan inzake de feitenvinding door de verwerende partij. Een eerste betreft het feit dat niet is bewezen dat zij “onbeleefd” zou zijn geweest ten aanzien van hoofdinspecteur V.C. en dat haar gedrag een menselijke reactie betreft, die dan ook een soort inschattingsfout uitmaakt. De Raad van State stelt vast dat uit de formele motivering van de bestreden beslissing op het eerste gezicht blijkt dat het feit van de ongepaste en onrespectvolle houding en uitlatingen t.a.v. verzoeksters hiërarchische overste vaststaat “gelet op de stukken van het tuchtdossier”, hetgeen in de formele motivering wordt toegelicht. Bij haar beoordeling van verzoeksters gedrag tegenover haar hiërarchische overste (feit 2.1.1.B) steunt de hogere tuchtoverheid zich op het verslag van het voorafgaand onderzoek, hetgeen op zijn beurt op diverse verklaringen steunt en die zich in het dossier bevinden. Verzoekster betreft op geen enkele wijze die bevindingen in haar middel. In deze feitelijke context en in het raam van het voorliggende kort geding, bevindt de Raad van State dat de hogere tuchtoverheid binnen de perken van haar hiervoor nader bepaalde beoordelingsbevoegdheid blijft door uit de gegevens van het dossier en in het bijzonder het vooronderzoek af te leiden dat “op basis van de diverse verklaringen in het dossier [...] bijgevolg vast[staat] dat [verzoeksters] gedrag en [...] uitlatingen ongepast en onrespectvol waren.” De eigen, niet-gestaafde feitelijke appreciatie van de feiten - in wezen gesteund op de enkele bewering dat zulk onbeleefd gedrag niet is bewezen, dat de hiërarchische overheid zelf geen expliciete bewoordingen daaromtrent kan geven en op een eigen waardering van de bewijswaarde van een (onderdeel uit de) verklaring van een collega in het vooronderzoek - maakt *prima facie* niet aannemelijk dat de hogere tuchtoverheid in haar beoordeling ter zake tot een conclusie is gekomen waaruit een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de tuchtwet zou moeten blijken. Hetzelfde geldt wat de kwalificatie betreft door de hogere tuchtoverheid van dat gedrag als tuchtvergriep. Ook op dat punt blijft de hogere tuchtoverheid bij haar beoordeling van de kwalificatie van die feiten als tuchtvergriep binnen haar beoordelingsbevoegdheid. De eigen appreciatie van verzoekster doet hieraan geen

afbreuk: los van de vraag of haar gedrag een “inschattingsfout” vormt, bemerkt de Raad van State overigens dat niets uitsluit dat een (eigen) inschattingsfout ook een tuchtvergrijp kan zijn. Ook haar bewering dat het nooit haar bedoeling was haar overste te schofferen, verschoont haar gedrag niet: het tuchtrecht vereist geen opzet.

Verzoeksters kritiek betreffende de laattijdige afwerking van het proces-verbaal, en inzonderheid de grief dat zij te weinig afwerkdagen zou hebben gehad en dat het een eenmalig feit zou zijn, wordt feitelijk tegengesproken door de argumenten uiteengezet in de bestreden beslissing en die steun vinden in stukken van het dossier en van het vooronderzoek in het bijzonder. Verzoekster betreft die gegevens zoals die blijken uit de formele motivering niet in haar middel, doch beperkt zich ter zake tot het geven van een eigen niet-gestaafde feitelijke zienswijze van de feiten en van één beoordeling van een verklaring, maar zij maakt geenszins aannemelijk dat de hogere tuchtoverheid in het licht van wat voorafgaat, op dat punt tot een appreciatie is gekomen die de perken van haar beoordelingsbevoegdheid te buiten gaat. Dat haar persoonlijk oordeel dat dat feit een inschattingsfout zou zijn is, om dezelfde reden als hiervoor blijkt, geen grond tot het onwettig bevinden van de kwalificatie van die feiten als tuchtvergrijp.

Wat ten slotte verzoeksters versie betreft inzake het voorval met het “eierdoosje”, is het, wat de bewijsbeoordeling betreft, in rechte irrelevant of een feit nu is vastgesteld door één getuige dan wel door twee of meerdere. De kritiek ter zake maakt op zich de bestreden beslissing niet onwettig. Wat de “hilarische situatie” betreft waarin volgens verzoekster dit feit moet worden gekaderd, stelt de Raad van State vast dat die overigens voor het eerst in het verzoekschrift aangehaalde visie, geen steun lijkt te vinden in de stukken van het dossier waaronder in het bijzonder haar eigen relaas van de feiten. Hieruit volgt dat de kwalificatie van dat feit als tuchtvergrijp niet onredelijk is.

Uit wat voorafgaat volgt dat verzoekster *prima facie* niet aannemelijk maakt dat de hogere tuchtoverheid in haar beoordeling van het bewijs van de feiten en de toerekening ervan, tot een conclusie is gekomen waaruit een

schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de tuchtwet zou moeten blijken.

9. Verzoekster voert in het middel ook aan dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden.

De zorgvuldigheidsplicht volgt uit het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

De zorgvuldigheidsplicht houdt evenwel niet in dat van een tuchtoverheid moet worden verwacht dat zij een loutere suggestie of bewering die niet op een geloofwaardige wijze is ingeroepen, met de nodige zorgvuldigheid onderzoekt. Enkel wanneer de ingeroepen bewering niet is ontbloot van elk element van geloofwaardigheid, rust op de tuchtoverheid de hiervoor geschetste zorgvuldigheid bij het onderzoek van dit gegeven.

Door zich te steunen op de diverse feitelijke gegevens en vaststellingen opgenomen in de bestreden beslissing en die steun lijken te vinden in het dossier, en daaruit te besluiten dat de aan verzoekster ten laste gelegde feiten bewezen zijn en haar kunnen worden toegerekend - en waarvan hiervoor de wettigheid is gebleken - , is de hogere tuchtoverheid op het eerste gezicht niet onzorgvuldig geweest in de feitenvinding en de toerekening van de feiten aan verzoekster. De enkele, niet gestaafde bewering of aannames van verzoekster dat de hogere tuchtoverheid bij de feitenvinding en toerekening geen grondig onderzoek heeft gevoerd - omdat volgens haar het onderzoek is voortgegaan op tegenstrijdige en niet-vaststaande gegevens – vindt geen steun in de gegevens van het dossier, temeer uit wat voorafgaat blijkt dat de motieven waarop de beslissing

wettig werden bevonden. Ook dat de verwerende partij zich bij haar besluitvorming op haar eigen argumenten baseert en alzo voorbij gaat aan die van verzoekster, maakt op zich niet de besluitvorming onzorgvuldig.

10 Voorts en anders dan hoe verzoekster het ziet, vindt verzoekster op het eerste gezicht in de bestreden beslissing een antwoord op de vraag welke feiten als tuchtfeiten worden beschouwd, op grond waarvan ze bewezen zijn en dus welke getuigenverklaringen en andere bewijselementen doorslaggevend zijn voor de besluitvorming en waarom haar (verweer)argumenten niet zijn gevolgd.

De enkele bewering dat het allemaal “indirecte aanwijzingen” zijn, leidt niet tot een andere conclusie.

11. In een laatste grief ziet verzoekster een schending van de aangehaalde bepalingen in haar vaststelling “dat het onderzoek gevoerd werd door de interne dienst van de politiezone zelf, waardoor duidelijk bepaalde beïnvloeding heeft gespeeld en waarbij duidelijk is komen vast te staan dat verzoekster al van bij aanvang schuldig werd bevonden”.

Het komt aan verzoekster toe precieze feiten of concrete aanwijzingen bij te brengen die deze “duidelijke” beïnvloeding aantonen. Verzoekster levert die aanwijzingen niet. Bij gebreke aan enig concreet gegeven lijkt de bewering van duidelijke beïnvloeding niet meer dan een op niets gebaseerde bewering die geen afbreuk doet aan de vaststellingen gedaan in het tuchtdossier.

Conclusie

12. Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

13. In het tweede middel voert verzoekster aan dat het inleidend verslag niet binnen de bij artikel 56 van de tuchtwet voorgeschreven termijn van zes maanden na de kennisneming van de feiten – dat op 13 oktober 2016 is gebeurd – aan haar is betekend. Zij wijst op artikel 57^{ter} van de tuchtwet en stelt vast dat het inleidend verslag op de post werd aangeboden op 11 en 12 april 2017. Het aanbieden ter post van een aangetekende zending op 12 april 2017, zijnde de laatste dag waarop het inleidend verslag ter kennis kon worden gebracht, betekent dat op die dag het inleidend verslag niet ter kennis is gebracht, doch slechts op 13 oktober 2017. Verzoekster concludeert dat de vordering verjaard is.

Beoordeling

14. Luidens artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet, moet de betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid van die bepaling, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld. Artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet verplicht aldus de tuchtoverheid het bewijs te leveren dat het inleidend verslag binnen de gestelde termijn van zes maanden aan het personeelslid is betekend.

Het wordt te dezen niet betwist dat de termijn van zes maanden bepaald in artikel 56, eerste lid van de tuchtwet een aanvang nam op 12 oktober 2016 en dat de laatste dag van die termijn 12 april 2017 was. Uit de stukken van het dossier blijkt dat het op 10 april 2017 vastgestelde inleidend verslag aan verzoeksters woonplaats werd betekend bij aangetekende zendingen van 11 en 12 april 2017. Voorts blijkt uit de stukken van het dossier dat de aangetekende brief van 11 april 2017 op 12 april 2017 om 11u 11 op verzoeksters woonplaats door De Post werd aangeboden, dat de bestemming afwezig was en dat een

bericht werd gelaten in de brievenbus van de bestemming. Niet wordt betwist dat die betekening regelmatig is gebeurd.

Uit wat voorafgaat volgt dat het inleidend verslag met die aangetekende brief van 11 april 2017 binnen de in artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet bepaalde termijn regelmatig en rechtsgeldig betekend. Het beroep is derhalve niet verjaard.

De omstandigheid dat de tweede aangetekende brief van 12 april 2017 is betekend buiten die termijn van zes maanden, doet aan die conclusie hieraan geen afbreuk, nu de eerste betekening regelmatig en tijdig is gebeurd.

Het door verzoekster ter *adstructie* van haar middel aangevoerde artikel 57^{ter} van de tuchtwet doet hieraan geen afbreuk. Die bepaling verleent de politieambtenaar, die afwezig is, geen recht op een dubbele kennisgeving. Ze creëert enkel een vermoeden in het voordeel van de tuchtoverheid om vertraging door de politieambtenaar tegen te gaan. Dat vermoeden belet niet dat een betekening die zoals te dezen, regelmatig gebeurt en terdege bewezen wordt, onmiddellijk gevolgen heeft, ook wanneer de politieambtenaar de mededeling niet persoonlijk in ontvangst genomen heeft of de ontvangst bevestigt. Verzoeksters kritiek die uitgaat van een andere rechtsopvatting, faalt derhalve in rechte.

Uit wat voorafgaat volgt dat het inleidend verslag binnen de vervaltermijn van artikel 56 van de tuchtwet is betekend.

15. Het tweede middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 24 van de tuchtwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij betoogt dat haar ten laste is gelegd dat zij haar ambtsplichten niet heeft nageleefd zodat de in artikel 24 van de tuchtwet voorziene adviesplicht geldt. Volgens haar houden de aan haar ten laste gelegde feiten verband met “de politionele ambtsplichten bij de vaststellingen van diefstal met braak en hebben [ze] rechtstreeks betrekking op de uitvoering van een opdracht van gerechtelijke politie”. Aangezien dat advies niet is gevraagd, minstens vaststaat dat het pas werd gevraagd na het verzenden van het inleidend verslag en het voorstel tot straf, heeft de niet-naleving die adviesverplichting tot gevolg dat de bestreden beslissing nietig is.

Volgens verzoekster is het enkele gegeven dat de bestreden beslissing thans enkel rekening houdt met feiten waarvoor geen adviesverplichting geldt, zonder belang, “aangezien het ontbreken ervan een belangrijk gegeven is dat de nietigheid met zich meebrengt van het voorstel van straf, en dat het een zodanige nietigheid is dat ze doorweegt op het volledige voorstel van straf, en niet op enkele elementen, aangezien de tuchtoverheid niet naar behoren kan argumenteren dat zij anders zou beslist hebben [...]”

Beoordeling

17. Artikel 24, tweede tot en met het vierde lid van de tuchtwet luidt:

“Art. 24. [...]”

Wanneer feiten werden gepleegd die rechtstreeks betrekking hebben op de uitvoering van een opdracht van gerechtelijke politie kan een zware tuchtstraf slechts worden opgelegd na het advies van de procureur des Konings tot wiens ambtsgebied de lokale politie of de op arrondissementeel niveau gedeconcentreerde directie of dienst van de federale politie waarvan het betrokken personeelslid deel uitmaakt, behoort. Voor de overige personeelsleden van de federale politie is het advies van de federale procureur of zijn gemachtigde vereist.

De in het eerste en tweede lid bedoelde adviezen moeten gemotiveerd zijn en worden verleend binnen een termijn van twintig dagen te rekenen van de dag

waarop het voorstel tot straf aan de betrokken overheid wordt toegestuurd en vooraleer de tuchtraad zich uitspreekt. Eens die termijn verstreken is, wordt de betrokken overheid geacht geen aanvullend advies te willen verstrekken.

De in het eerste en tweede lid bedoelde adviezen moeten eveneens aan het voorstel van zware tuchtstraf van de hogere tuchtoverheid toegevoegd worden.”

Artikel 24 van de tuchtwet bepaalt de gevallen waarin de hogere tuchtoverheid, alvorens zij een personeelslid van het operationeel kader van de politiediensten van ambtswege ontslaat, het advies moet inwinnen van de procureur des Konings. Deze adviesverplichting is een substantiële verplichting die ertoe strekt de mening van die overheid waaraan geen bestraffingsbevoegdheid is toegekend te doen kennen inzake een voorstel tot het opleggen van een zware tuchtstraf.”. Dat advies moet worden verleend binnen de twintig dagen na de verzending door de tuchtoverheid, van het voorstel van zware tuchtstraf.

Voorts is het advies van de procureur des Konings enkel vereist wanneer de gepleegde feiten rechtstreeks betrekking hebben op de uitvoering van een opdracht van gerechtelijke politie.

18. Het wordt niet betwist dat de feiten omschreven onder punt 2.1.2. van de bestreden beslissing – het niet naleven van de ambtsplichten en richtlijnen met betrekking tot een politionele interventie – feiten zijn die rechtstreeks betrekking hebben op de uitvoering van een opdracht van gerechtelijke politie. Voorts wordt evenmin betwist dat de overige feiten die aan verzoekster ten laste worden gelegd en toegerekend, niet binnen het toepassingsgebied *ratione materiae* vallen van artikel 24 van de tuchtwet en aldus niet aan de in die bepaling voorziene vormvereiste zijn onderworpen.

Uit de gegevens van de zaak blijkt voorts dat de Tuchtraad adviseert dat er geen tuchtstraf meer kan worden opgelegd “voor de tenlastelegging sub 2.1.2. met betrekking tot het niet-naleven van de ambtsplichten en richtlijnen m.b.t. een interventie op 23 november 2016 gelet op het niet naleven van de substantiële vereiste van het verplichte advies van de procureur des Konings”. Uit het advies blijkt dat de Tuchtraad van oordeel is “dat niets in de weg

staat dat alsnog voor deze overige feiten een tuchtstraf wordt opgelegd, na zuivering van het feit sub 2.1.2. met betrekking tot het niet naleven van de ambtsplichten en richtlijnen in verband met een interventie, een interventie op 23 november 2016 [...].” In de bestreden beslissing, waarvan de formele motivering hiervoor is weergegeven (*supra*, punt 3.7.) is daarop uitdrukkelijk gesteld dat de hogere tuchtoverheid van mening is “dat de feiten omschreven in 2.1.2. niet vaststaan en dat ze [verzoekster] niet kunnen worden toegerekend op basis van het verslag van voorafgaand onderzoek.” Zij stelt zich neer te leggen bij het oordeel van de Tuchtraad “en neemt de feiten omschreven in 2.1.2. niet in aanmerking.”

19. Overeenkomstig artikel 14, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, geven de onregelmatigheden die onder een in het eerste lid vermelde nietigheidsgrond ressorteren “slechts aanleiding tot een nietigverklaring als ze, in dit geval, een invloed konden uitoefenen op de draagwijdte van de genomen beslissing, de betrokkenen een waarborg hebben ontnomen of als gevolg hebben de bevoegdheid van de steller van de handeling te beïnvloeden”.

Uit wat voorafgaat volgt dat de initieel aan verzoeker ten laste gelegde feiten die verband houden met een opdracht van gerechtelijke politie uiteindelijk in de eindbeslissing niet in aanmerking werden genomen en niet aan verzoekster werden toegerekend. Voorts stelt de Raad van State vast dat de feiten die uiteindelijk in de bestreden beslissing ten laste van verzoekster werden gelegd en haar werden toegerekend en leidden tot de bestreden beslissing, geen feiten betreffen waarvoor het in artikel 24 van de tuchtwet voorgeschreven advies van de procureur des Konings moet worden ingewonnen. In deze stand van het geding stelt de Raad van State derhalve vast dat verzoekster niet is gestraft voor feiten waarvoor het in artikel 24 van de tuchtwet voorgeschreven advies is vereist.

Aangezien de volgens verzoekster geschonden geachte adviesverplichting enkel kan slaan op feiten die verband houden met een opdracht van gerechtelijke politie en nu blijkt dat die niet in aanmerking werden genomen, heeft de al dan niet naleving ervan, noch de latere uitvoering ervan, geen invloed

gehad op de bestreden beslissing noch heeft dat verzoekster geschaad. Het argument van verzoekster dat het ontbreken van het advies een zodanige nietigheid is “dat ze doorweegt op het volledige voorstel van straf, en niet op enkele elementen”, leidt niet tot een andere conclusie. Los van de navolgende vaststelling bij de behandeling van het zesde middel dat de motieven van de strafmaat wettig zijn, gaat de door verzoekster geschonden geachte adviesverplichting niet zover dat ze ook zou doorwerken op aan verzoekster ten laste gelegde tuchtvergrijpen waarvoor die adviesverplichting niet geldt.

In deze concrete omstandigheden kan *prima facie* uit hetgeen verzoekster in haar middel aanvoert, niet blijken dat is voldaan aan de voorwaarde die artikel 14, § 1, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State stelt opdat een middel zou kunnen leiden tot nietigverklaring - en bij *accessorium* tot de schorsing van de tenuitvoerlegging – van de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft geen belang bij het middel.

20. Het derde middel is niet ernstig.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

21. Verzoekster voert in het vierde middel de schending aan van artikel 38 van de tuchtwet en van de zorgvuldigheidsplicht. *In fine* van het middel doet zij ook gelden dat artikel 32 van de tuchtwet is geschonden, alsook het recht van verdediging.

Verzoekster zet in essentie uiteen dat, vooreerst de artikelen (32 en) 38 van de tuchtwet zijn geschonden doordat de voorafgaand onderzoeker werd aangesteld door de gewone tuchtoverheid en niet door de hogere tuchtoverheid. Ten tweede doet zij gelden dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden doordat enerzijds niet eens een opdracht werd gegeven welke feiten de vooronderzoeker

diende te onderzoeken - zodat dit resulteerde in een heuse audit omtrent verzoeksters persoon wat niet ter zake is en niet tot de bevoegdheid van een voorafgaand onderzoeker behoort - en anderzijds doordat de voorafgaand onderzoeker niet objectief was aangezien zij fungeerde als verzoeksters vertrouwenspersoon.

Beoordeling

Inzake de aanstelling van de voorafgaand onderzoeker door de gewone tuchtoverheid

22. De artikelen 32, eerste lid, en 38, eerste lid, van de tuchtwet luiden:

“Art. 32. De gewone tuchtoverheid die feiten die mogelijk een tuchtvergriep uitmaken, vaststelt of er kennis van krijgt, stelt een inleidend verslag op na eventueel een onderzoek te hebben bevolen.

Art. 38. De hogere tuchtoverheid die feiten die mogelijk een tuchtvergriep uitmaken, vaststelt of er kennis van krijgt, of die een zaak evoceert, stelt een inleidend verslag op na eventueel een onderzoek te hebben bevolen. [...]”

De eerstgenoemde bepaling betreft de gewone tuchtoverheid; de tweede de hogere tuchtoverheid. Uit de samenlezing van beide bepalingen blijkt dat zowel de gewone als de hogere tuchtoverheid, elk binnen hun tuchtbevoegdheden, de mogelijkheid hebben een niet verplicht vooronderzoek te bevelen.

Anders dan hoe verzoekster het ziet, verplichten de geschonden geachte bepalingen evenwel niet dat de hogere tuchtoverheid, na zoals in het voorliggende geval te zijn geadieerd door de gewone tuchtoverheid, opnieuw een voorafgaand onderzoeker aanstelt indien, zoals te dezen het geval is, de gewone tuchtoverheid zulks had gedaan. Niets belet dat de hogere tuchtoverheid - die zoals is gesteld, niet verplicht is een vooronderzoeker aan te stellen - zich baseert op de gegevens die uit het vooronderzoek bevolen door de gewone tuchtoverheid, aan het licht zijn gekomen.

23. Uit wat voorafgaat, volgt dat deze grief in rechte faalt.

Betreffende de schending van de zorgvuldigheidsplicht

24. De draagwijdte van de zorgvuldigheidsplicht is hiervoor reeds uiteengezet (*supra*, punt 9.). Er wordt naar verwezen.

25. Een eerste kritiek van verzoekster betreft de afbakening en inhoud van het vooronderzoek.

Hetzelfde argument werd door verzoekster reeds voor de Tuchtraad opgeworpen. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing waarin dat advies is opgenomen (zie *supra*, punt 3.7.), verwierp de Tuchtraad dat argument op grond van de volgende vaststellingen:

“Uit het tuchtdossier blijkt duidelijk dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt:

Bij beslissing van 8 december 2016 van de korpschef [JVA] commissaris [A.T.] werd aangewezen als voorafgaand onderzoeker en dat zij gelast werd "met het uitvoeren van een voorafgaand onderzoek ten laste en ten ontlaste met betrekking tot de feiten bedoeld in punt 2";

Onder punt 2 van diezelfde beslissing de feiten volledig werden uiteengezet en opgesomd zoals in het inleidend verslag.”

Verzoekster betwist in haar verzoekschrift niet de voorgaande bevindingen door de Tuchtraad. Zij beperkt zich tot het eigen standpunt dat “niet eens een opdracht [werd] gegeven welke feiten zij diende te onderzoeken”, zonder dat zij die stelling (feitelijk) uitwerkt of aannemelijk maakt. Het is derhalve *prima facie* een loutere bewering. Op grond hiervan bevindt de Raad van State dat de hogere tuchtoverheid op het eerste gezicht niet onzorgvuldig is geweest bij de bepaling van de opdracht van de vooronderzoeker.

Evenmin leidt het argument dat de vooronderzoeker haar bevoegdheid heeft overschreden doordat in werkelijkheid een audit werd gevoerd tot die conclusie. Ook deze kritiek werd reeds door verzoekster voor de Tuchtraad opgeworpen. Zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing waarin dat advies is

opgenomen (zie *supra*, punt 3.7.), verwierp de Tuchtraad dat argument op grond van de volgende vaststellingen:

“Daarenboven is het verwijt vanwege de verzoekster, dat de vooronderzoekster een heuse audit gevoerd heeft nopens de persoon van de verzoekster en dat dit niet tot haar bevoegdheid behoorde, niet gestaafd door enig concreet gegeven maar betreft dit enkel een vage bewering.

Bij nalezing van de door de vooronderzoeker opgestelde processen-verbaal van verhoor blijkt dat zij sommige collega-getuigen bevroeg over hun contact met verzoekster, de gemoedstoestand van verzoekster, de houding van verzoekster op interventie, over het feit of ze ooit incidenten met verzoekster hadden meegemaakt en om de persoon van verzoekster te omschrijven.

Dergelijke vragen zijn hier, gelet op de aard van de tenlasteleggingen die hoofdzakelijk betrekking hebben op de houding van verzoekster op de werkvloer ten aanzien van haar overste, zeker op hun plaats en de vooronderzoekster heeft zeker niet, door dergelijke vragen te stellen, haar bevoegdheid als vooronderzoekster inzake overschreden.”

Verzoekster betwist in haar verzoekschrift niet de voorgaande vaststellingen door de Tuchtraad. Zij beperkt zich tot het eigen standpunt dat het onderzoek “resulteerde in een heuse audit omtrent de persoon van verzoekster” en dat het voeren van een audit niet toe de bevoegdheid van een voorafgaand onderzoeker behoort, zonder dat zij die stelling (feitelijk) uitwerkt of aannemelijk maakt. Het is derhalve *prima facie* een loutere bewering. Op grond hiervan bevindt de Raad van State dat de hogere tuchtoverheid op het eerste gezicht niet onzorgvuldig is geweest bij de bepaling van de opdracht van de vooronderzoeker, nu die binnen haar beoordeling van de omvang van de haar toegewezen opdracht lijkt te zijn gebleven.

26. In een tweede kritiek verwijt verzoekster het gebrek aan objectiviteit van de vooronderzoeker nu die volgens verzoekster fungeerde als haar vertrouwenspersoon.

Los van de vraag of de hoedanigheid van “vertrouwenspersoon” verzoekster zou kunnen hebben benadeeld, stelt de verwerende partij in haar nota dat de vooronderzoeker geen vertrouwenspersoon is en dat ook nooit is geweest. Voorts stelt de verwerende partij in haar nota dat de vooronderzoeker “evenmin een ingewijde was in verzoekers relatieproblemen.” Ter terechtzitting heeft

verzoekster geen enkele kritiek geuit op deze formele ontkenning die uit de enkele lezing van de nota blijkt. Evenmin blijkt overigens uit de stukken van het dossier dat zij op enig ogenblik de vooronderzoeker heeft gewraakt.

In deze concrete omstandigheden is verzoeksters argument derhalve *prima facie* een loutere bewering. Op grond hiervan bevindt de Raad van State dat de hogere tuchtoverheid op het eerste gezicht niet onzorgvuldig is geweest.

Conclusie

27. Het vierde middel is niet ernstig.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

28. In het vijfde middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

In de eerste plaats betwist zij het bewezen zijn van de haar ten laste gelegde feiten. Het staat volgens haar vast dat er twijfel bestaat omtrent elk van de haar ten laste gelegde feiten, hetgeen zij detailleert. Zij herhaalt hierbij in essentie wat zij in het eerste middel heeft uiteengezet. Volgens haar schendt het niet bewezen zijn van de feiten - doordat er twijfel is - de zorgvuldigheidsplicht: een zorgvuldige overheid zorgt voor gegronde redenen en weegt en wikt zorgvuldig.

Voorts herhaalt zij in het middel dat zij niet uit de bestreden beslissing kan opmaken waarom zij wel schuldig zou zijn en dat dit met zekerheid zou vaststaan. Volgens haar is de enkele mening of het oordeel van de tuchtoverheid niet voldoende. Ook herneemt ze haar kritiek dat er geen objectieve onafhankelijke getuigen zijn en dat de loutere vaststelling dat een collega beweerd heeft dat verzoekster iets bepaald zou hebben gedaan, niet volstaat. Ook wordt niet

afdoende gemotiveerd waarom de eenmalig vermeende laattijdige afwerking van een proces-verbaal geen inschattingsfout zou kunnen uitmaken, wat zij detailleert.

Verzoekster meent voorts dat in de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd waarom het ontslag van ambtswege zich opdringt. Volgens haar wordt in zeer algemene termen gesteld dat dat ontslag noodzakelijk is. Er wordt niet duidelijk gemotiveerd waarom de tuchtoverheid, die in eerste instantie verschillende tuchtvergrijpen naar voren bracht om vervolgens diverse feiten die ze opsomt niet te weerhouden wegens gebrek aan bewijs, uiteindelijk toch nog tot de conclusie komt dat dezelfde zware tuchtstraf moet worden opgelegd. Nergens wordt volgens haar aangegeven waarom er niet in rekening zou moeten worden gebracht dat de meest erge tuchtvergrijpen niet konden worden bewezen en dat dat geen invloed had op de strafmaat.

Ook is de motivering tegenstrijdig en niet correct. Vooreerst wordt erin besloten dat de naar voor gebrachte tuchtvergrijpen niet zijn bewezen en dat er dus geen rekening mee mag worden gehouden. Vervolgens gaat de tuchtoverheid bij het motiveren van de strafmaat en de keuze van de strafmaat wel degelijk rekening houden met die niet-bewezen tuchtvergrijpen, de verklaringen die daaromtrent zijn afgelegd en met de schets van verzoeksters vermeend slecht karakter en het slecht functioneren van verzoekster.

Beoordeling

29. In de mate dat verzoekster in het middel de aangevoerde beginselen geschonden acht omdat de feiten niet zijn bewezen en dat van een zorgvuldige overheid mag worden verwacht dat zij gegronde redenen kan aanhalen en zorgvuldig wikt en weegt, blijkt op het eerste gezicht dat de kritiek die verzoekster thans aanvoert samenvalt met, minstens een herhaling vormt van, haar argumenten uiteengezet in het eerste middel. Die heeft de Raad van State niet ernstig bevonden. In deze stand van het geding ziet de Raad van State geen redenen om in het raam van het onderzoek van het voorliggende middel tot een andere conclusie te komen. Verwezen wordt derhalve naar het eerste middel.

30. In de mate dat verzoekster betoogt dat zij uit de bestreden beslissing niet kan opmaken waarom zij wel schuldig zou zijn en dat dit met zekerheid zou vaststaan, is bij de behandeling van het eerste middel vastgesteld (*supra*, punt 10) dat verzoekster op het eerste gezicht in de bestreden beslissing een antwoord kan vinden op de vraag welke feiten als tuchtfeiten worden beschouwd, op grond waarvan ze bewezen zijn en dus ook welke getuigenverklaringen en andere bewijselementen doorslaggevend zijn voor de besluitvorming en waarom haar (verweer)argumenten niet zijn gevolgd. De Raad van State ziet geen reden om het in het raam van het onderzoek van het voorliggende middel anders te zien. Verwezen wordt derhalve naar het eerste middel.

31. Verzoekster voert ook aan dat de strafmaat van het ontslag van ambtswege niet afdoende is gemotiveerd: hoewel verscheidene feiten - volgens verzoekster de meest “erge” - niet langer werden weerhouden, heeft zulks geen impact op de strafmaat. Nergens wordt dat gemotiveerd.

De formele motivering van de strafmaat in de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.7.). Er wordt naar verwezen. Anders dan hoe verzoekster het ziet, verschaft die op het eerste gezicht aan verzoekster voldoende duidelijkheid waarom de hogere tuchtoverheid van mening is dat voor de (resterende) bewezen bevonden feiten die aan verzoekster zijn tenlastegelegd, de tuchtstraf van ontslag van ambtswege wordt opgelegd. Dat volstaat in het licht van de door verzoekster geschonden geachte formelemotiveringsplicht. De enkele omstandigheid dat verzoekster een ander standpunt heeft en zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering maakt die niet onwettig. Voorts gaat de formelemotiveringsplicht te dezen niet zover dat ze de hogere tuchtoverheid ertoe zou verplichten de uitgedrukte motieven nog nader te expliciteren, noch uiteen te zetten waarom, indien de hogere tuchtoverheid op het einde van de tuchtprocedure bepaalde feiten niet weerhoudt, uiteen te zetten waarom het niet weerhouden van die feiten geen invloed had op de concrete strafmaat. Het wegvallen van een aantal tuchtfeiten heeft immers niet noodzakelijk tot gevolg dat de initieel voorgestelde straf moet worden verminderd. Het volstaat immers dat, zoals te dezen, de hogere tuchtoverheid motiveert waarom zij aan de

bewezen en ten laste gelegde feiten een bepaalde straf verbindt. Verzoeksters standpunt, dat lijkt uit te gaan van een andere rechtsopvatting, faalt derhalve in rechte.

In de mate dat verzoekster tot slot een tegenstrijdigheid in de motivering ontwaart gesteund op een klein fragment uit de omstandige formele motivering van de strafmaat, bemerkt de Raad van State dat hij bij zijn onderzoek naar het afdoende karakter van de formelemotiveringsplicht rekening moet houden met het geheel van de formele motivering en niet met een of meerdere - door verzoekster geciteerde en bekritiseerde - onderdelen van de motivering op zich. De motivering in haar geheel moet immers afdoende zijn. Niet blijkt dat het kwestieuze beperkt fragment afbreuk doet aan de hiervoor gemaakte vaststelling dat de hogere tuchtoverheid duidelijk verantwoordt waarom zij de als ernstig gekwalificeerde feiten sanctioneert met de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege.

32. Het vijfde middel is niet ernstig.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

33. In het laatste middel voert verzoekster de schending aan van de proportionaliteitsvereiste en van de zorgvuldigheidsplicht.

Volgens haar is vooreerst:

- onvoldoende overwogen of er andere meer nuttige maatregelen zouden zijn die zouden kunnen worden genomen;
- is er duidelijk geen rekening gehouden met eventuele voorgaande of de staat van dienst, noch de laatste evaluatie;
- wordt niet gemotiveerd waarom het niet om inschattingfouten zou gaan en wordt het relaas van verzoekster niet in rekening gebracht;

- wordt niet geargumenteed waarom het woord van inspecteur van politie C. betrouwbaar zou zijn.
- is er aan dossieropbouw gedaan, hetgeen ze detailleert.

Verzoekster wijst voorts wat de strafmaat betreft, op het feit dat zij niet ontkent in de periode die de feiten voorafgaan slecht in haar vel zat, dat ze dat aan hoofdinspecteur van politie V.C. meldde en dat die liet uitschijnen daarmee rekening te houden zodat zij niet verwachtte dat hij zo scherp uit de hoek zou komen. Ook verklaart zij spijt te hebben van haar gedrag en beseft zij, naar zij stelt, dat het ongepast is om als politieagent zo emotioneel te reageren tijdens de dienst. Volgens haar was dat een eenmalige menselijke reactie die niet maakt dat zij een slechte politieagente zou zijn. Zij erkent dat zij de situatie verkeerd heeft ingeschat en dat zij externe hulp had moeten zoeken. Volgens haar betekent zo een eenmalige uitbarsting niet dat een ontslag dient te worden opgelegd. De straf is aldus niet in proportie en schendt eveneens de motiveringsplicht aangezien er geen rekening wordt gehouden met haar positieve kanten en met het feit dat het om een eenmalig feit ging. Ondertussen, meldt verzoekster, is zij tot rust gekomen en een medisch attest bevestigt dat zij in goede geestelijke gezondheid verkeert. Tot slot wijst verzoekster erop dat zij in ondergeschikte orde gevraagd heeft een lichte tuchtstraf op te leggen, maar op dat verzoek werd niet geantwoord noch gemotiveerd waarom dat niet mogelijk was.

Beoordeling

Vooraf

34. Hoewel verzoekster het middel aankondigt als “de schending van de proportionaliteitsvereiste en van de zorgvuldigheidsplicht”, blijkt uit de ontwikkeling van het middel dat verzoekster opnieuw kritiek uit op de (formele) motivering van de bestreden beslissing, alsook op de materiële motivering. Het middel wordt ook vanuit dat oogpunt onderzocht.

Inzake de schending van de formelemotiveringsplicht betreft

35. Uit de formele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters kritiek, dat niet is gemotiveerd waarom de haar ten laste gelegde feiten geen inschattingfouten zijn en waarom haar relaas niet in rekening gebracht, uitdrukkelijk werd onderzocht en verworpen. Verwezen wordt naar de formele motivering ter zake (*supra*, punt 3.7.). Zulks volstaat en de formele motivering laat onmiskenbaar aan verzoekster toe te achterhalen waarom de feiten geen inschattingfouten zijn die niet tuchtrechtelijk strafbaar zouden zijn. Voorts verwijst de Raad van State naar hetgeen is uiteengezet in het eerste middel. Om dezelfde reden kan verzoekster uit de lezing van de bestreden beslissing afleiden waarom haar relaas niet werd bijgetreden en waarom gesteund wordt op de voorgelegde bewijzen en getuigenissen.

Voorts gaat de formelemotiveringsplicht te dezen niet zover dat ze de hogere tuchtoverheid ertoe zou verplichten niet alleen te motiveren waarom zij een bepaalde tuchtstraf oplegt, maar ook waarom ze - zulks al dan niet op verzoek in ondergeschikte orde vanwege verzoekster - niet opteert voor een lichte(re) tuchtstraf.

36. Het middel is in zoverre niet ernstig.

Inzake de schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht

37. De draagwijdte van de zorgvuldigheidsplicht is hiervoor uiteengezet (*supra*, punt 9.).

Uit de beoordeling van de vorige middelen is reeds gebleken dat de hogere tuchtoverheid op zorgvuldige wijze het dossier heeft behandeld. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de enkele feitelijke elementen die zij thans aanvoert en die niet meer lijken te zijn dan blote opmerkingen en eigen standpunten, tot een andere conclusie moet leiden.

Voorts blijkt uit de formele motivering van de strafmaat dat de hogere tuchtoverheid alle gegevens en alle argumenten van verzoekster die zij thans in het middel aanvoert, in overweging heeft genomen alvorens de strafmaat te bepalen. Verwezen wordt te dezen naar de formele motivering van de bestreden beslissing. De niet-gestaafde, blote bewering dat het niet duidelijk is of er rekening werd gehouden met eventuele voorgaande of de staat van dienst noch met de laatste evaluatie, lijkt derhalve te falen in feite, minstens maakt verzoekster met haar blote bewering zulks niet aannemelijk.

38. Het middel is in zoverre niet ernstig.

Inzake de schending van het proportionaliteitsbeginsel

39. Verzoekster betwist in het zesde middel eveneens de proportionaliteit of de evenredigheid van de opgelegde tuchtstraf.

Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidstoezicht niet toe om zelf een beoordeling te maken van de strafmaat. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid bij de keuze van de strafmaat, al dan niet het evenredigheidsbeginsel schendt.

Een schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de tuchtoverheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de tuchtoverheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende tuchtoverheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

De Raad van State gaat bij de beoordeling van de evenredigheid van de bestreden beslissing uit van de feiten zoals ze blijken uit de bestreden

beslissing en waarvan verzoekster de onwettigheid niet heeft aangetoond, getoetst aan de door verzoekster in het middel aangevoerde argumenten die volgens verzoekster doen blijken dat de bestreden beslissing het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel miskent.

40. Verzoekster was een politieambtenaar en had aldus een voorbeeldfunctie. Dit betekent dat kan worden aangenomen dat de tuchtoverheid principieel een strenge houding aanneemt ten aanzien van tuchtvergrijpen.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom, *in concreto*, naar het oordeel van de hogere tuchtoverheid, de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege moet worden opgelegd. Er wordt naar verwezen (*supra*, punt 3.7.). Door aldus *in concreto* te oordelen dat voor dit tuchtvergrijp de zware straf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd, is de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid inzake de keuze van de strafmaat niet te buiten gegaan. Verzoekster is te dezen in haar verzoekschrift inzake de strafmaat een andere mening toegedaan - waarbij zij de tuchtfeiten minimaliseert en wijst op haar mentale toestand toen en nu en op haar schuldbesef - maar dat maakt op zich niet aannemelijk dat de tuchtoverheid in verband met de beoordeling van de strafmaat tot een onredelijke conclusie is gekomen waaruit de schending van het redelijkheids- of proportionaliteitsprincipe moet blijken.

41. Het zesde middel is in zoverre niet ernstig.

Conclusie

42. Het zesde middel is niet ernstig.

VII. Conclusie

43. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die

cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VIII. Kosten

44. Wat de vraag van de verwerende partij tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

De Raad van State verwierpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee juli tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques